

Misyjne Materiały Liturgiczne

Z EWANGELIĄ
DO NARODÓW

TYDZIEŃ MISYJNY 2014

Papieskie Dzieła Misyjne
Warszawa 2014

Missio-Polonia
Wydawnictwo Papieskich Dzieł Misyjnych
01-015 Warszawa, Skwer Kard. Stefana Wyszyńskiego 9
tel. (22) 838-29-44, 636-93-28

Zespół redakcyjny:
ks. Tomasz Atlas, ks. Bogdan Michalski,
Elżbieta Polkowska, s. Anna Siudak FMM, Anna Sobiech

Korekta:
Irmina Janus, Joanna Przypolska

Skład:
Krzysztof Kopania

ISSN 1232-6100

WPROWADZENIE

~ Z Ewangelią do narodów ~

Przed rokiem, na zakończenie Roku Wiary, papież Franciszek, przekazując nam adhortację *Evangelii gaudium*, zachęcał do odnowienia osobistej więzi z Chrystusem i radosnego zaangażowania w dzieło ewangelizacji. Wspominał przy tym, że jeśli ktoś pragnie żyć godnie i w pełni, to nie ma innej drogi, jak uznanie drugiego człowieka i szukanie jego dobra.

Przekazujemy w ręce czcigodnych duszpasterzy, katechetów i animatorów materiały liturgiczne na tegoroczny Tydzień Misyjny. Jest to bowiem szczególny czas wspierania misji ewangelizacyjnej Kościoła przez modlitwę i ofiary materialne. To także wspaniała sposobność, aby umacniać misyjny zapał nas samych i wspólnot, dla których pracujemy. Niech służy temu przygotowana na kolejne dni refleksja nad misyjną naturą Kościoła, nad potrzebą osobistego świadectwa, nad misyjnym zaangażowaniem naszych parafii i pracą misjonarzy. Pragniemy też przybliżyć wyjątkową posługę Papieskich Dzieł Misyjnych.

Oczywiście wzorem niesienia Ewangelii do narodów jest dla nas Maryja, którą czcimy przez modlitwę różańcową i do której zwrócimy się w naszych rozważaniach w sposób szczególny na zakończenie Tygodnia Misyjnego.

Mamy nadzieję, że dla wielu wspólnot głębokie przeżywanie tych dni będzie dobrą okazją, aby odnowić misyjną świadomość i umocnić współpracę oraz pozwoli autentyczną troskę o misyjne dzieło Kościoła realizować przez kolejne dni i miesiące roku duszpasterskiego. Ich zwieńczeniem będzie przyszłoroczny IV Krajowy Kongres Misyjny (Warszawa, 12-14 czerwca 2015 r.).

Pamiętajmy: Kościół tylko wtedy jest Kościołem Chrystusowym, kiedy wypełnia Jego misję, kiedy jest misyjny, kiedy ewangelizuje.

Ks. Tomasz Atlas, dyrektor krajowy PDM

ORĘDZIE PAPIEŻA FRANCISZKA NA ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY

19 października 2014 r.

Drodzy Bracia i Siostry,

Dziś jeszcze bardzo dużo ludzi na świecie nie zna Jezusa Chrystusa. Dlatego misja „ad gentes” pozostaje sprawą bardzo pilną. Do uczestniczenia w niej powołani są wszyscy należący do Kościoła, dlatego że Kościół jest ze swej natury misyjny: narodził się „wychodząc” do ludzi. Światowy Dzień Misyjny to wyjątkowy czas, kiedy wierni różnych kontynentów angażują się poprzez modlitwę i konkretne czyny solidarności we wspieranie młodych Kościołów na terenach misyjnych. Jest to czas okazywania wdzięczności i radości. Wdzięczności – dlatego że Duch Święty, posłany przez Ojca, daje mądrość i siłę tym, którzy poddają się Jego działaniu. Radości – dlatego że Jezus Chrystus, Syn Ojca, posłany do ewangelizacji świata, wspiera i towarzyszy naszym misyjnym wysiłkom. Chciałbym więc zaprezentować biblijny obraz pokazujący radość Jezusa i Jego uczniów jako misjonarzy, który znajdziemy w Ewangelii św. Łukasza (por. 10, 21-23).

1. Ewangelista opowiada, jak to Pan posłał siedemdziesięciu dwóch uczniów, po dwóch, do miast i wsi, aby głosili, że Królestwo Boże jest bliskie i aby przygotowali ludzi na spotkanie z Jezusem. Po wypełnieniu tej misji głoszenia, uczniowie powrócili pełni radości: radość jest więc tematem wiodącym tego pierwszego i niezapomnianego doświadczenia misyjnego. Wtedy Boski Mistrz powiedział im: *„Jednakże nie z tego się cieszcie, że duchy się wam poddają, lecz cieszcie się, że wasze imiona zapisane są w niebie.* W tej to chwili rozradował się Jezus w Duchu Świętym i rzekł: *Wystawiam Cię, Ojcze (...)* Potem zwrócił się do samych uczniów i rzekł: *Szczęśliwe oczy, które widzą to, co wy widzicie”* (Łk 10, 20-21.23).

Takie są więc trzy sceny przedstawione przez Łukasza. Najpierw Jezus mówi do uczniów, potem zwraca się do Ojca, a następnie ponownie do uczniów. Jezus chciał, by Jego uczniowie uczestniczyli w Jego radości, innej i wspanialszej od wszystkiego, czego doświadczili wcześniej.

2. Uczniowie byli napełnieni radością, podekscytowani swoją mocą uwalniania ludzi od złych duchów. Jednak Jezus przestrzega ich, by cieszyli się nie tyle z otrzymanej mocy, ale raczej z otrzymanej miłości, ponieważ: „wasze imiona zapisane są w niebie” (Łk 10, 20). Uczniowie zostali obdarowani doświadczeniem Bożej miłości, ale także możliwością dzielenia się nią z innymi. To doświadczenie uczniów jest powodem wdzięczności i radości w sercu Jezusa. Łukasz ujął tę radość Jezusa w perspektywie trynitarniej komunii: „Jezus rozradował się w Duchu Świętym”, zwracając się do Ojca i wysławiając Go. Ta głęboka radość Jezusa wypływa z ogromnej synowskiej miłości do Jego Ojca, Pana nieba i ziemi, który ukrył te sprawy przed mądrymi i uczonymi, a objawił tym, którzy są jak małe dzieci (por. Łk 10, 21). Bóg jednocześnie ukrył i objawił, a w tej modlitwie uwielbienia najważniejsze jest, że Bóg objawił. Czym jest to, co Bóg objawił i ukrył? Tajemnice Królestwa, objawienie się Bożego panowania w Jezusie i zwycięstwo nad szatanem.

Bóg ukrył to wszystko przed ludźmi zarozumiałymi, pysznymi, którym się wydaje, że już wszystko wiedzą. Są oni niejako zaślepieni przez zarozumiałstwo i dlatego nie pozostawiają miejsca dla Boga. Każdy może łatwo przypomnieć sobie osoby z otoczenia Jezusa, które On sam wielokrotnie napominał, ale przecież niebezpieczeństwo istnieje zawsze i tak samo nas dotyczy. Natomiast „mali” to pokorni, prości, ubodzy, lekceważeni, pozbawieni głosu, utrudzeni i obciążeni; Jezus nazywa ich „błogosławionymi”. Łatwo przychodzi nam na myśl Maryja i Józef, rybacy z Galilei i uczniowie, których Jezus powołał podczas przepowiadania.

3. „Tak, Ojczy, gdyż takie było Twoje upodobanie” (Łk 10, 21). Te słowa Jezusa należy rozumieć w odniesieniu do Jego wewnętrznej radości. Słowo „upodobanie” wskazuje na zbawczy i łaskawy plan Ojca wobec ludzkości. To właśnie ta Boża łaskawość rozradowała Jezusa, ponieważ Ojciec postanowił kochać ludzi taką samą miłością, jaką kochał swego Syna. Ponadto Łukasz wspomina o podobnej radości Maryi: „Wielbi dusza moja Pana i raduje się duch mój w Bogu, moim Zbawcy” (Łk 1, 47). Chodzi tu o Dobrą Nowinę, która prowadzi do zbawienia. Maryja nosząca w swoim łonie Jezusa, Ewangelizatora w pełnym tego słowa znaczeniu, spotkała Elżbietę i rozradowała się w Duchu Świętym tak, że wyśpiewała *Magnificat*. Jezus widząc udaną misję swoich uczniów oraz ich radość, rozradował się w Duchu Świętym i zwrócił się do Swego Ojca w modlitwie. W obu tych przypadkach jest mowa o radości z dokonanego zbawienia, gdyż miłość, jaką Ojciec kocha Syna, dociera aż do nas i poprzez Ducha Świętego ogarnia nas i daje udział w życiu Trójcy Świętej.

Ojciec jest źródłem radości. Syn jest jej wyrazem, a Duch Święty jej dawcą. Natychmiast po uwielbieniu Ojca, jak nam opowiada o tym Ewangelista Mateusz, Jezus mówi: „Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię. Weźcie na siebie moje jarzmo i ucztie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokornego serca, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. Albowiem słodkie jest moje jarzmo, a moje brzemie lekkie” (Mt 11, 28-30). „Radość Ewangelii napęlnia serce oraz całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają uwolnieni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji. Z Jezusem Chrystusem rodzi się zawsze i odradza radość” (*Ewangelii gaudium*, nr 1).

Maryja miała wyjątkowe doświadczenie spotkania z Jezusem i dlatego stała się „przyczyną naszej radości”. Uczniowie natomiast zostali powołani do tego, by podążać za Jezusem i zostać posłanymi przez Niego do głoszenia Ewangelii (por. Mk 3, 14) i to właśnie napęlniło

ich radością. Dlaczego i my także nie mielibyśmy dać się porwać temu nurtowi radości?

4. „Wielkim niebezpieczeństwem współczesnego świata, z jego wieloraką i przygniatającą ofertą konsumpcji, jest smutek rodzący się w przyzwyczajonym do wygody i chciwym sercu, towarzyszący chorobliwemu poszukiwaniu powierzchownych przyjemności oraz wyizolowanemu sumieniu” (*Evangelii gaudium*, nr 2). Dlatego ludzkość odczuwa wielką potrzebę czerpania ze zbawienia przyniesionego przez Chrystusa. Uczniowie Jezusa to ci, którzy pozwalają coraz bardziej pociągnąć się Jego miłości oraz rozpalić ogniem zapału dla Królestwa Bożego i głoszenia radości Ewangelii. Wszyscy uczniowie Pana są powołani do radosnej żywej ewangelizacji. Biskupi, jako pierwsi odpowiedzialni za głoszenie, mają obowiązek wspierać lokalny Kościół w jego misyjnym zaangażowaniu. Powinni zdawać sobie sprawę z faktu, że radość głoszenia Jezusa Chrystusa wyraża się zarówno poprzez troskę o Jego głoszenie w najbardziej odległych miejscach, jak też poprzez ciągłe wychodzenie na peryferia ich własnego terytorium, gdzie wielu ubogich czeka na Dobrą Nowinę.

W wielu regionach świata zaczyna brakować powołań do kapłaństwa i do życia konsekrowanego. Często jest to spowodowane brakiem udzielającego się innym zapału apostołskiego we wspólnotach, które tracą entuzjazm i dlatego nikogo nie przyciągają. Radość Ewangelii rodzi się ze spotkania z Chrystusem i z dzielenia się z ubogimi. Zachęcam więc wspólnoty parafialne, stowarzyszenia i grupy do życia intensywnym braterskim życiem, opartym na miłości Jezusa i wyczulonym na potrzeby najuboższych. Prawdziwe powołania wyrastają tam, gdzie jest radość, entuzjazm i pragnienie niesienia Chrystusa innym. Pośród tych powołań nie możemy przeoczyć świeckich powołań misyjnych. Od pewnego czasu wzrosła znacznie świadomość tożsamości i misji wiernych świeckich w Kościele, jak również świadomość, że są powołani, aby odgrywać coraz bardziej odpowiedzialną rolę w szerze-

niu Ewangelii. Dlatego ważną rzeczą jest, aby byli odpowiednio formowani do skutecznej działalności apostołskiej.

5. „Radosnego dawcę miłuje Bóg” (2 Kor 9, 7). Światowy Dzień Misyjny jest również okazją, aby ożywić pragnienie i moralny obowiązek radosnego uczestnictwa w misji „ad gentes”. Osobista pomoc materialna jest znakiem ofiarowania samego siebie najpierw Bogu, a następnie braciom. W ten sposób materialny dar może stać się sposobem ewangelizacji świata budowanego na miłości.

Drodzy bracia i siostry, w ten Światowy Dzień Misyjny moje myśli biegną do wszystkich Kościołów lokalnych. Nie pozwólm się okradać z radości ewangelizacji! Zachęcam was do zanurzenia się w radości Ewangelii i do pielęgnowania miłości zdolnej rozpalić wasze powołanie i waszą misję. Namawiam każdego z was, abyście przypomnieli sobie, niejako odbywając wewnętrzną pielgrzymkę, tę „pierwszą miłość”, którą Pan rozpałił serce każdego z was, nie po to, by wywołać odczucie nostalgii, ale by trwać w radości. Uczeń Chrystusa trwa w radości, gdy czuje Jego obecność, wypełnia Jego wolę i dzieli się wiarą, nadzieją i ewangeliczną miłością.

Prośmy przez wstawiennictwo Maryi, która jest wzorem pokornej i radosnej ewangelizacji, aby Kościół stał się przytulnym domem, matką dla wszystkich ludzi i źródłem odrodzenia dla naszego świata.

Watykan, 8 czerwca 2014, w uroczystość Zesłania Ducha Świętego

Franciscus

NIEDZIELA – 19 X

Z EWANGELIĄ DO NARODÓW

Komentarz na wejście

Dzisiejsza Niedziela Misyjna rozpoczyna Tydzień Misyjny. Jest to czas szczególnej modlitwy w intencji misji na całym świecie. Misji, rozpoczętej przez apostołów prawie dwa tysiące lat temu. Ta misja ciągle trwa i będzie trwać do ponownego przyjścia naszego Pana Jezusa Chrystusa. Niech nasze serca nie będą obojętne na życie naszych braci, „tak jak my odkupionych krwią Chrystusa, którzy żyją nieświadomi Bożej miłości” (RMis 86). „Dla każdego wierzącego, tak jak i dla całego Kościoła, sprawa misji winna być na pierwszym miejscu, ponieważ dotyczy wiecznego przeznaczenia ludzi i odpowiada tajemniczemu i miłosiernemu planowi Bożemu” (RMis 86).

Akt pokuty

- Panie, który z miłości do każdego człowieka oddałeś swoje życie na krzyżu, zmiłuj się nad nami.
- Chryste, który swoją krwią obmyłeś nasze grzechy, zmiłuj się nad nami.
- Panie, który okazujesz miłosierdzie, jeżeli ktoś się do Ciebie ucieka, zmiłuj się nad nami.

Modlitwa wiernych

Do Boga, który jest źródłem wszelkiego dobra, zanieśmy nasze modlitwy.

– Kościół jest posłany, aby nieść ubogim dobrą nowinę. Módlmy się, aby pod działaniem Ducha Chrystusowego zawsze kroczył drogą, jaką kroczył sam Chrystus – drogą ubóstwa, posłuszeństwa, służby i ofiary z siebie aż do śmierci.

– Bóg „pragnie, aby wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy. Albowiem jeden jest Bóg, jeden też pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek, Chrystus Jezus, który wydał samego siebie na okup za wszystkich” (1 Tm 2, 4-6). Módlmy się, aby nie zabrakło apostołów, którzy będą głosić tę prawdę.

– „Chociaż obowiązek rozszerzania wiary ciąży w odpowiedniej części na każdym uczniu Chrystusowym, to jednak Chrystus Pan powołał je zawsze z liczby uczniów tych, których sam chce, aby byli z Nim i aby mógł ich wysłać na głoszenie nauki narodom” (DM 23). Módlmy się za wszystkich misjonarzy i misjonarki, aby z naszą pomocą świadczyli o Bożej miłości.

– „Jak bowiem Bóg umiłował nas miłością bezinteresowną, tak i wierni powinni z miłością troszczyć się o człowieka, okazując mu taką samą miłość, z jaką Bóg szukał człowieka” (DM 12). Módlmy się, abyśmy otrzymali łaskę bezinteresownej miłości bliźniego.

– „Wszyscy wierni, jako członki żywego Chrystusa, wcieleni i upodobnieni do Niego przez chrzest, bierzmowanie i Eucharystię, zobowiązani są do współpracy w szerzeniu i w rozwoju Jego Ciała, aby jak najprędzej doprowadzić je do pełni” (DM 36). Módlmy się, abyśmy wszyscy ochoczo współpracowali w dziele misyjnym Kościoła.

Najlepszy Ojczy, przez wstawiennictwo Dziewicy Maryi, Królowej Apostołów, usłysz nasz głos i nas wysłuchaj. Niech Twoja światłość, która jaśnieje na obliczu Jezusa Chrystusa, olśni wszystkich przez Ducha Świętego.

Procesja z darami

Biblia – Słowo Boga, które ukazuje Drogę, Prawdę i Życie. Niech będzie obecna w każdym domu, w każdym zakątku świata, aby wszyscy, którzy ją czytają, doświadczyli Bożej miłości.

Dekret o działalności misyjnej Kościoła „Ad gentes” – niech jego lektura przypomina wszystkim ochrzczonym o konieczności głoszenia Dobrej Nowiny na całym świecie.

Różaniec misyjny – niech towarzyszy nam nieustannie w modlitwie w intencji misji.

Chleb i wino – aby przemienione w ciało i krew Chrystusa, były pokarmem na życie wieczne na wszystkich kontynentach.

Homilia dla młodzieży

Dzielimy się różnymi sprawami i rzeczami z innymi ludźmi. Potrafimy się dzielić z bliskimi swoimi radościami i smutkami, tym, co aktualnie przeżywamy i co jest dla nas ważne. Tak już człowiek ma, że nie trzyma w sobie przeżyć, ale chce, by inni też mieli udział w tym, co dla niego ważne. Gdy obejrzymy jakiś dobry film, to opowiadamy o nim komuś, gdy odniesiemy jakiś sukces, dzielimy się tą radością, gdy przeżywamy trudne chwile i mamy problemy, też szukamy kogoś, by się z nim tym podzielić. W tym kontekście warto zadać sobie pytanie: skoro jestem wierzący i Bóg jest dla mnie ważny, to czy potrafię dzielić się swoją wiarą? Czy tej wierze towarzyszy radość, która udziela się innym? A jeśli tak nie jest, to co jest tego powodem? Może wciąż za mało staramy się pogłębiać wiarę i żyć Ewangelią? Dobra Nowina, którą daje Chrystus, jeśli jest przyjęta całym sercem, zmienia życie, daje radość, której człowiek nie może, a nawet nie potrafi zachować tylko dla siebie.

Przeżywamy kolejny Tydzień Misyjny i chcemy wciąż na nowo uzmysławiać sobie potrzebę dzielenia się radością wiary, radością Ewangelii oraz to, że nasze zaangażowanie misyjne ma być ciągłym wychodzeniem do drugiego człowieka. Wychodzeniem ze świata własnych spraw i dostrzeganiem potrzeb innych. Każdy z nas ma swoje codzienne problemy, jednak jako osoby wierzące w Chrystusa nie zamykamy się w obrębie tylko własnych potrzeb. Nie godzi się przechodzić obojętnie wobec potrzeb drugiego człowieka, niezależnie czy jest to ktoś z rodziny, sąsiad czy mieszkaniec dalekiej Oceanii, Afryki czy Ameryki Południowej. Potrzeba codziennie poszerzać horyzonty swojego patrzenia, otwierać swoje serce i nieść pomoc

tym, którzy na nią czekają. Papież Franciszek zachęca w swojej adhortacji: „Wszyscy jesteśmy wezwani do tego misyjnego «wyjścia». Każdy chrześcijanin i każda wspólnota winni rozeznaczyć, jaką drogą powinni kroczyć zgodnie z wezwaniem Pana, jednak wszyscy jesteśmy zaproszeni do przyjęcia tego wezwania: wyjścia z własnej wygody i zdobycia się na odwagę, by dotrzeć na wszystkie peryferie potrzebujące światła Ewangelii” (*Evangellii gaudium*, 20). To jest kwestia dojrzałości naszej wiary, która umacnia się, gdy jest przekazywana, jak pisał papież Jan Paweł II. Myślę, że powinno być dla nas ważne, by szukać wciąż nowych metod i sposobów, by swoją wiarę przekazywać, by nieść pomoc tym, którzy działają niejako na froncie, czyli misjonarzom pracującym w krajach misyjnych. Nie zapominajmy przy tym, że sami też jesteśmy misjonarzami mającymi nieść Ewangelię w swoich środowiskach, na miarę własnych możliwości i uzdolnień, jakie posiadamy. Nie możemy się wymówić od odpowiedzialności, tłumacząc się, że nie mamy możliwości pomocy misjonarzom i wspierania dzieła misyjnego Kościoła. Modlitwa jest tym, co pierwsze przychodzi na myśl, ale jest również wiele inicjatyw, w które każdy, jeśli tylko chce, może się włączyć. To chociażby adopcja na odległość prowadzona przez zgromadzenia misyjne, polegająca na otoczeniu opieką duchową i materialną dziecka z kraju misyjnego; inicjatywa AdoMiS (Adoptuj Misyjnych Seminarzystów), a także różne zbiórki: znaczków pocztowych, komórek, okularów itp. Dostępnych jest dużo czasopism misyjnych i stron internetowych, dzięki którym można poszerzać swoją wiedzę i świadomość misyjną i być na bieżąco z misyjnymi sprawami Kościoła. Dla bardziej odważnych i dla tych, którym nie wystarczają takie formy wsparcia dzieła misyjnego, istnieje możliwość zaangażowania się w wolontariat misyjny prowadzony przez zgromadzenia zakonne. Polega on na wyjeździe do konkretnej placówki misyjnej, aby swoją posługą wesprzeć pracę misjonarzy, oczywiście po odpowiednim przygoto-

waniu. To tylko niektóre z możliwych form włączenia się w duchową i materialną pomoc misjonarzom i tym, wśród których pracują. Są to propozycje dla każdego, komu leży na sercu dobro Kościoła, a zatem i Kościoła w wymiarze misyjnym.

Warto również pamiętać, że przygotowujemy się do IV Krajowego Kongresu Misyjnego, który odbędzie się w czerwcu 2015 roku. Będzie to szansa, aby spotkać się i wspólnie z innymi dziękować Bogu za dar wiary, dzielić się swoimi doświadczeniami związanymi z zaangażowaniem na rzecz misji, dzielić się radością, którą daje Ewangelia i mobilizować się nawzajem do dalszego owocnego działania. Zaproszenie na kongres jest skierowane nie tylko do tych, którzy już angażują się w sprawy misyjne, ale do każdej wspólnoty, do każdego człowieka, który chce dzielić się swoją wiarą i ożywić w sobie zapal misyjny.

W Dziejach Apostolskich czytamy, że „więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz 20, 35), starajmy się zatem dawać innym to, co mamy najcenniejszego, swoją wiarę w Jezusa Chrystusa. Dzielimy się radością, która pochodzi od Boga, aby pomnażała się, aby inni mogli również doświadczyć tej radości, którą daje spotkanie z Chrystusem i Jego Dobrą Nowiną.

Ks. Jerzy Zgoda, diec. pelplińska

Homilia dla dorosłych

„Oddajcie Panu, rodziny narodów, oddajcie chwałę i [uznajcie] potęgę. Głoście wśród ludów, że Pan jest Królem” – te słowa usłyszeliśmy w Psalmie 96. To wezwanie psalmisty, zaczerpnięte z dzisiejszej liturgii słowa, mobilizuje nas do coraz bardziej aktywnego oddania się sprawie misji, tak aby chwała Pana była głoszona na całym świecie. W przyszłym roku będziemy obchodzić 50. rocznicę dekretu Soboru Watykańskiego II „Ad gentes divinitus”. Z tej okazji Kościół w Polsce przygotowuje IV Krajowy Kongres Misyjny, który odbędzie się w czerwcu 2015 roku. Jakie znaczenie dzisiaj ma dla nas ten misyj-

ny dekret, jakie treści nam przekazuje? Musimy nawiązać do całej tradycji Kościoła, która od czasów dziejów apostoelskich aż do dzisiaj przepełniona jest świadectwami wielu świętych misjonarzy i misjonarzy. Dekret „Ad gentes”, wyrwany z kontekstu wielowiekowego dziedzictwa dzieła ewangelizacji, byłby pozbawiony doświadczenia poprzednich pokoleń.

Ponad 50 lat przed opublikowaniem dekretu „Ad gentes” św. papież Pius X napisał encyklikę „O odnowieniu wszystkich rzeczy w Chrystusie”. Uprzedzając myśli dekretu soborowego, pisał tam: „Naszym jedynym celem jest, aby «w Chrystusie wszystko naprawić» (Ef 1, 10) i aby «wszystkim i we wszystkich był Chrystus» (Kol 3, 11). Tego wszakże powrotu ludów do majestatu i władzy Bożej nie da się inaczej osiągnąć, jakkolwiek byśmy gorliwie o to się starali, jak tylko przez Jezusa Chrystusa. Upomina nas pod tym względem apostoł Paweł: «Albowiem fundamentu innego nikt założyć nie może, oprócz tego, który jest założony, którym jest Chrystus Jezus». Już wtedy papież wzywał do zaangażowania w krzewienie Ewangelii nie tylko kapłanów, zakonników czy siostry zakonne, ale także świeckich. Dekret „Ad gentes” rozwinął myśl poprzednich papieży XX wieku – od Benedykta XV do Piusa XII – bardzo zaangażowanych w sprawę misji, czego świadectwem była **wzrastająca za ich pontyfikatu liczba misjonarzy**, organizowane kongresy misyjne, liczne publikacje na temat misji, pierwsze święcenia biskupów pochodzących z Afryki i z Azji. Zwracał także uwagę, że obok zewnętrznego apostołatu potrzebna jest też **świadomość źródeł i celów misji**. **W okresie Soboru następo**wały gruntowne przemiany w krajach misyjnych, które stawały się nowym wyzwaniem dla misji: zaledwie odzyskana niepodległość młodych krajów Afryki i Azji, wzrost świadomości własnych korzeni i troski o własną kulturę wśród rodzimych mieszkańców, narastający opór wobec misjonarzy z Europy, traktowanych jako współpracowników dawnych kolonizatorów, trudności w relacjach z lokalnymi rządami.

To wszystko wymagało bardzo złożonej analizy sytuacji, takiej, która byłaby owocna dla zdrowej działalności misyjnej.

Kiedy dziś, w tę Niedzielę Misyjną, słyszymy wezwanie psalmisty „Pośród narodów głoście chwałę Pana”, trzeba nam być może zrobić gruntowny rachunek sumienia i zapytać siebie, jakie jest nasze zaangażowanie misyjne. Czy mamy ten sam zapał i gorliwość, która towarzyszyła apostołom i tylu świętym minionych czasów? Czy jesteśmy świadomi tego, że „żniwo Pańskie wielkie, ale robotników mało”, że potrzebna jest modlitwa o nowe powołania do posługi na rzecz misji Chrystusa? Czy nie ograniczamy naszego pojęcia misji tylko do kulturowych atrakcji i wspomnień lub tylko do charytatywnej pomocy ubogim? Misje to coś więcej. W dekrecie „Ad gentes” czytamy, że Kościół pielgrzymujący jest misyjny ze swej natury, ponieważ swój początek bierze wedle planu Ojca z posłania Syna i z posłania Ducha Świętego. Plan ten zaś wypływa „ze źródła miłości”, czyli z miłości Boga Ojca (nr 2). Misja zatem nie jest planem ludzi, ale przede wszystkim jest inicjatywą samego Pana Boga. To nie są tylko „nasze misje”, ale misje Boże (*missio Dei*), my jesteśmy zaledwie narzędziami w Bożych rękach. Ta prawda dekretu została zawarta w jego pierwszym zdaniu: „Ad gentes divinitus missa ut sit «universale salutis sacramentum»” – Kościół jest posłany przez Boga do narodów, aby był „powszechnym sakramentem zbawienia”.

Właściwym celem działalności misyjnej jest przepowiadanie Ewangelii wśród ludów, gdzie Kościół nie zapuścił jeszcze korzeni (AG 6). Św. Jan Paweł II i Benedykt XVI rozwinęli pojęcie misji o tzw. areopagi misyjne, którymi są m.in. środki masowego przekazu czy posługa wśród migrantów w krajach o tradycji chrześcijańskiej.

Oddajmy się dzisiaj Duchowi Świętemu, głównemu sprawcy misji, niech pomaga nam w odkrywaniu nowych dróg głoszenia Ewangelii o Jezusie Chrystusie, jedynym Zbawicielu świata.

Ks. Czesław Wojciechowski

Rozważania różańcowe (*tajemnice chwalebne*)

W modlitwie różańcowej polecamy za wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny wszystkie intencje papieża Franciszka, a także misjonarek i misjonarzy posługujących we wszystkich regionach świata. Prośmy, aby zmartwychwstały Chrystus napełniał nową mocą i radością wszystkich, którym leży na sercu dobro Kościoła powszechnego.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Po dniach ciemności rozblęskło światło, jutrzienka nadziei. Chrystus wstał z grobu, zmartwychwstał jako pierwszy spośród tych, co pomarli. Nie ma już ciemności, smutku i żalu. Dzięki tej radosnej prawdzie wiary mamy pewność, że nigdy nie jesteśmy sami, że jest z nami Jezus Chrystus – zwycięzca śmierci, piekła i szatana. Możemy stale radować się Jego obecnością, szczególnie w sakramentach Kościoła.

Módlmy się, aby ta radosna nowina dotarła w najodleglejsze zakątki świata, aby wszyscy ludzie na całej ziemi dowiedzieli się, jak Bóg ukochał człowieka. Nie zostawił go bowiem w ciemnościach grzechu i śmierci, ale dał obietnicę zmartwychwstania i życia na wieki.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Zanim Chrystus wstąpił do nieba i zasiadł po prawicy Ojca, dał swoim uczniom ostatni nakaz: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony” (Mk 16, 15-16). Apostołowie po tym wydarzeniu poszli i wszędzie głosili Ewangelię, a Pan współdziałał z nimi i potwierdził naukę znakami, które jej towarzyszyły.

Módlmy się, aby Chrystus wzbudzał dzisiaj w Kościele nowe, liczne i święte powołania misyjne, aby nigdy nie zabrakło posłusznych, gorliwych i odważnych świadków głoszących prawdę o konieczności nawrócenia, by móc wejść w bramy rajy i na wieki cieszyć się miłującą obecnością Ojca.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Pięćdziesiąt dni po zmartwychwstaniu Jezusa apostołowie wraz z Matką Najświętszą znajdowali się w Wieczerniku. Zstąpił wtedy na nich Duch Święty. Dał im moc, dzięki której już nie bali się głosić Ewangelii Chrystusa. Przestali być załęknieni, niepewni siebie. Z odwagą mogli podjąć misję nawracania i głoszenia radosnej nowiny. Dowodem na ich pełną gotowość i determinację w prowadzeniu innych do Boga była ich męczeńska śmierć. Prawie wszyscy apostołowie poza św. Janem Ewangelistą oddali życie za Chrystusa i prawdę, którą głosili.

Módlmy się, aby misjonarze na całym świecie mogli swobodnie wypełniać swoje pasterskie zadania, aby zaprzestano prześladowań chrześcijan oraz by wiara mogła się rozwijać bez przeszkód. Prośmy o wstawiennictwo męczenników, którzy przelali swoją krew za prawdę Ewangelii, aby wypraszali wszystkim dary Ducha uzdalniające do życia w łasce.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

„Niepokalana Matka Boga, Maryja zawsze Dziewica, po zakończeniu ziemskiego życia z duszą i ciałem została wzięta do chwały niebieskiej” – tymi słowami papież Pius XII w 1950 r. oficjalnie ogłosił dogmat o Wniebowzięciu Najświętszej Maryi Panny. Maryja wzywa każdego z nas do tego, abyśmy patrzyli w niebo, gdzie jest cel naszego życia, gdzie jest świat miłości i głębokiego zawierzenia. Aby się tam dostać, nie można być minimalistą w sprawach wiary, ale trzeba mocno się zaangażować w pogłębioną relację z Bogiem i dzieła miłości bliźniego.

Módlmy się, aby Maryja wypraszała każdemu wierzącemu łaskę stałej gotowości na spotkanie z Panem. Polecajmy chrześcijan na całym świecie, aby w swoim życiu naśladowali pokorną służebnicę Pańską, wskazującą drogę do raju. Módlmy się również za posługujących w krajach misyjnych, aby byli blisko Boga i blisko ludzi, którzy cierpią i czekają na orędzie nadziei.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową Nieba i Ziemi

Maryja jest naszą Matką, którą w swoim testamencie z krzyża zostawił nam sam Jezus. Ona zawsze wstawia się w naszych sprawach u swego Syna i do Niego prowadzi. Maryja jest także naszą Królową, która jako Oblubienica Ducha Świętego wyprasza każdemu dar żywej wiary i niezachwianej miłości do Boga i ludzi.

Prośmy Maryję o wstawiennictwo w naszych codziennych intencjach oraz w intencjach wszystkich wiernych poświęcających się krzewieniu świadomości misyjnej Kościoła. Módlmy się także, aby nasza Matka wypraszała dla nas potrzebne dary Ducha Świętego oraz łaskę wewnętrznej zażyłości z Panem. Kiedy zaś na nasze rodziny przyjdą choroby, trudy, zniewolenia i brak wiary, niech nam będzie Królową, tarczą i pomocą.

Czytanka różańcowa

Hasło tegorocznej Niedzieli Misyjnej brzmi: „Z Ewangelią do narodów”. Temat ten przybliży ogół zagadnień soborowego dekretu misyjnego „Ad gentes” i przygotowuje nas do zbliżającego się IV Krajowego Kongresu Misyjnego, który odbędzie się w czerwcu 2015 roku.

Z Ewangelią do narodów udali się z wielkim zapałem apostołowie, posłuszni poleceniu samego Jezusa: „Idźcie na cały świat i głosście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony” (Mk 16, 15-16; por. DM 5). Uczniowie Pana podjęli się zadania trudnego i odpowiedzialnego. Wyruszyli w nieznaną, aby pełnić wolę samego Boga. Chcieli dotrzeć do każdego człowieka z radosną nowiną zmieniającą zupełnie postrzeganie sensu życia. Oto bowiem sam Bóg wkroczył w historię ludzką, posyłając swego Syna, aby przez Niego uwolnić ludzi spod władzy ciemności i szatana oraz pojednać w Nim świat z sobą (por. DM 3). Apostołowie idąc do pogan, nieśli im światło zwycięstwa Chrystusa zmartwychwstałego, otwierającego wszystkim drogę do domu Ojca.

Bramą i początkiem tej drogi stał się chrzest święty. Za tę prawdę oddało życie wielu męczenników, których dzisiaj czci Kościół.

Także i we współczesnym świecie nie brakuje pełnych determinacji i odwagi głosiceli Ewangelii, zarówno świeckich, jak i duchownych. To oni wypełniają odwieczny plan Boga Ojca, w którego zamysle jest powszechne zbawienie wszystkich ludzi oraz udział w Jego życiu i chwale (por. DM 2, DM 7). Głoszenie orędzia zbawczego oraz rozwój Kościoła w świecie dokonują się mocą Ducha Świętego, którego Chrystus posłał od Ojca (por. DM 4).

Kościół pielgrzymujący jest więc ze swej natury misyjny (DM 2). Jego nauczanie wzywa każdego z nas do zawierzenia Chrystusowi, w którym jedynie jest zbawienie, który jest naszym Wzorem, Nauczycielem i Mistrzem (por. Dz 4, 12, DM 7). Ponadto wszyscy jesteśmy wezwani do pokuty, pogłębiania wiary oraz życia w miłości, w celu budowania świata braterstwa, szacunku, jedności i pokoju (por. DM 8).

Aby to zbawcze dzieło Boga wciąż się dokonywało w świecie, potrzebna jest dzisiaj nasza wspólna modlitwa o prawdziwie świętych misjonarzy, oddanych Bogu i ludziom. Takim misjonarzem był z pewnością bł. ojciec Paweł Manna, założyciel Unii Misyjnej Duchowieństwa. Radził on wszystkim kapłanom, aby wytrwali w miłości oraz stale zwracali się do Jezusa ukrytego w tabernakulum. Od Niego bowiem płynie moc, która leczy wszelkie choroby i pociesza wszelkie smutki. Z zaniedbywania Jezusa i zapominania o tabernakulum biorą się narzekania, niecierpliwość, niezadowolenie i zniechęcenie. Wniosek z tego jest jeden: aby iść z Ewangelią do narodów, trzeba spotkać się z Panem, doświadczyć Jego bliskości, a także mieć w sercu niezachwianą wiarę, pokorę, miłość i odwagę. Takie przymioty powinniśmy wszyscy posiadać, niezależnie od tego, jakie zadanie w Kościele pełniemy.

Ks. Paweł Sajdutko, dyr. PDM diec. legnickiej

PONIEDZIAŁEK – 20 X

BĄDŹCIE MOIMI ŚWIADKAMI

Komentarz na wejście

Każdy chrześcijanin jest powołany do dawania świadectwa. Świadectwo chrześcijańskiego życia jest często jedyną i najbardziej skuteczną formą głoszenia Chrystusa w krajach, gdzie bezpośrednia ewangelizacja jest zakazana. W kolejnym dniu szczególnej modlitwy za misje módlmy się za misjonarzy i tych chrześcijan, którzy nie mogą otwarcie głosić Ewangelii.

Modlitwa wiernych

Wezwani do dawania ewangelicznego świadectwa i udziału w misji Kościoła zanieśmy do dobrego Boga nasze prośby.

– Módlmy się za Kościół, by stawał się wspólnotą autentycznych świadków, którzy zanieśli Dobrą Nowinę o Chrystusie wszystkim ludziom.

– Módlmy się za chrześcijan, aby nie wstydzili się swojej wiary, ale przekazywali ją z odwagą, radością, w sposób jasny, prosty i zrozumiały.

– Módlmy się za misjonarzy, którzy pracują w krajach, gdzie zabronione jest głoszenie Ewangelii, aby poprzez świętość życia i dzieła miłosierdzia ukazywali piękno chrześcijaństwa.

– Módlmy się za narody, które nie poznały jeszcze Chrystusa, aby otworzyły granice państw dla misjonarzy i na swojej drodze spotkały autentycznych świadków Jezusa.

– Módlmy się za profesorów, studentów, młodzież, którym patronuje św. Jan Kanty, aby byli solą ziemi i światłem świata.

– Módlmy się za nas samych, byśmy będąc dziełem Boga i stworzeni w Chrystusie dla pełnienia dobrych czynów, starali się aktywnie angażować w misyjną działalność Kościoła.

Boże, który chcesz, aby wszyscy ludzie zostali zbawieni i tworzyli Twój lud, wysłuchaj naszych próśb, które zanosimy do Ciebie przez Jezusa Chrystusa, naszego Pana. Amen.

Rozważania różańcowe (*tajemnice radosne*)

Rozważając tajemnice radosne powierzajmy Bogu świat, który jak nigdy dotąd potrzebuje świadków Chrystusa. Potrzebuje braterstwa i solidarności, ludzi, dzięki którym można doświadczać Bożej miłości.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Maryja w ukryciu Nazaretu odpowiedziała Bogu „tak”. Zgodziła się zostać matką oczekiwanego Mesjasza. Ta, która jest najpiękniejszym obrazem Boga, otrzymała misję dawania światu Jezusa. Ta misja zostaje powierzona każdemu ochrzczoneму. Mamy ją pełnić na wzór Maryi, pokornej służebnicy Pańskiej i najdoskonalszego świadka Chrystusa.

Módlmy się za misjonarzy o moc świadectwa ich wiary.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryja po zwiastowaniu udała się w góry, do będącej w stanie błogosławionym Elżbiety. Ofiarowała krewnej nie tylko pomoc, ale przede wszystkim radosną nowinę o przyjściu na świat oczekiwanego Zbawiciela. Ich spotkaniu towarzyszy Duch Święty, który wkłada w usta Elżbiety prorockie słowa: „Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła, że spełnią się słowa powiedziane Ci od Pana”.

Módlmy się za wszystkich chrześcijan, by jak Maryja nieśli innym Jezusa, a ich spotkaniem z ludźmi towarzyszył Duch Święty.

3. Narodzenie Pana Jezusa

Pasterze udali się z pośpiechem do Betlejem i znaleźli Maryję, Józefa i Niemowlę leżące w żłobie. Pierwszymi świadkami narodzin Zbawiciela byli najubożsi z ubogich. Jezus narodził się w stajni, aby mogli się do Niego zbliżyć i oddać chwałę Bogu.

Módlmy się za najuboższych tego świata, by mogli usłyszeć Dobrą Nowinę i przyjąć Jezusa jako swego Boga i Pana.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

Maryja z Józefem przynieśli Jezusa do świątyni jerozolimskiej. Wypełnili przez to przepis Prawa, według którego każdy pierworodny miał być poświęcony Panu. Jego pojawienie się zauważyli Symeon i Anna, którzy przebywając w świątyni oddawali się modlitwie i postom, oczekując obiecanego Zbawiciela. Za natchnieniem więc Ducha przyszli do świątyni i dali o Nim świadectwo.

Módlmy się za Kościół, by nie brakowało w nim świadków, takich jak Symeon i Anna, którzy innym będą wskazywać Chrystusa.

5. Znalezienie Pana Jezusa w świątyni

Dopiero po trzech dniach Maryja z Józefem odnaleźli Jezusa w świątyni. Przysłuchiwał się nauczycielom Izraela i zadawał im pytania. Wszyscy słuchacze byli zdumieni bystrością Jego umysłu. Jezus pozostał w Jerozolimie, by być w tym, co należy do Jego Ojca.

Módlmy się za współczesnych nauczycieli wiary, aby ich życie było zgodne z tym, co głoszą i pociągało do Jezusa.

Czytanka różańcowa

Jest jeden uniwersalny i dostępny dla wszystkich sposób głoszenia Ewangelii – dawanie świadectwa chrześcijańskiego życia. Prawdziwi świadkowie Jezusa najskuteczniej zmieniają świat. Żyjąc Ewangelią ukazują, że niemożliwe staje się możliwym, że życie według przykazań Bożych i nauki Chrystusa nie ogranicza, ale czyni ludzi szczęśliwymi. Jest wciąż tak wiele miejsc na świecie, gdzie oficjalne głoszenie Chrystusa jest niemożliwe, zakazane i nierzadko surowo karane. Wtedy pozostaje tylko świadectwo. Wzorem głoszenia Ewangelii poprzez świadectwo życia jest bł. ks. Karol de Foucault. Po swoim nawróceniu i długim poszukiwaniu życiowego powołania osiadł na południu Algierii, pracując wśród koczowniczego, pustynnego plemienia Tuaregów. W listach do swojego kierownika duchowego pisał: „W chwili obecnej jestem koczownikiem pod namiotem, wciąż zmieniającym miejsce pobytu.

Czas, którego nie zajmuje mi wędrówka, wykorzystuję na „przygotowanie dróg”, usiłując nawiązać przyjaźń z Tuaregami. Opracowuję słowniki i robię tłumaczenia niezbędne dla tych, którzy przyjdą tu nieść Jezusa. Moje apostołstwo jest apostołstwem przyjaźni, by każdy, kto mnie spotka, mógł powiedzieć: „Ponieważ ten człowiek jest dobry, to i jego religia jest dobra”. Staram się okazywać, że ich kocham. Rozmawiam z nimi o Bożych przykazaniach, o Bożej miłości, o zjednoczeniu z Jego wolą i miłości bliźniego”. O tym, jak głęboka przyjaźń łączyła go z Tuaregami, przekonał się w momencie dla nich najtrudniejszym, gdy Hoggar nawiedziła susza. Karol oddał wszystko, co miał, by ratować ich dzieci od śmierci głodowej. A kiedy z braku wody i pożywienia stracił przytomność, wtedy zajęli się nim Tuaregowie. Poszli 30 kilometrów w góry, gdzie były jeszcze kozy, by przynieść dla niego mleko. Zmieniając miejsca pobytu, nosili go na rękach. Nie dopuścili, kosztem heroicznym wyrzeczeń, by umarł z głodu. W ten sposób Karol doświadczył, że ewangeliczne braterstwo nie polega tylko na dawaniu, ale również przyjmowaniu od innych.

Dzisiejsi misjonarze ciągle potrzebują wzoru ewangelizacji w świecie muzułmańskim. Ta misja wciąż jest tematem trudnym i wymagającym od chrześcijan roztropności i dalekowzroczności. Pozostaje wiele do zrobienia, aby świat islamu przestał być postrzegany przez chrześcijan wyłącznie jako zagrożenie. Bł. Karol uczy wyzbycia się strachu. Strach bowiem obraża Boga. Zaprzecza, że On jest zawsze z nami, że nas kocha i jest wszechmocny. Bł. Karol de Foucault, człowiek cierpliwy i pokorny, za życia nie ujrzał żadnych owoców swoich trudów poniesionych dla Chrystusa. Obecnie jego duchowa rodzina stanowi 20 stowarzyszeń i zgromadzeń zakonnych opartych na regule cichego pustelnika z Sahary. Wśród nich są Małe Siostry i Mali Bracia Jezusa, którzy kontynuują jego misję w całym świecie. Żyjąc w prostocie, ubóstwie i bliskości z ludźmi, szerzą ideę powszechnego braterstwa. Głoszą Ewangelię nawet tam, gdzie oficjalne jej głoszenie jest niemożliwe.

S. Anna Siudak FMM, PDM Warszawa

WTOREK – 21 X

MOJA PARAFIA A MISJE

Komentarz na wejście

Jesteśmy zbudowani na mocnym fundamencie Kościoła, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Jezus Chrystus. W tej wspólnocie wiary chcemy modlić się dzisiaj za wszystkie parafie, aby z radością podejmowały współpracę w dziele misyjnym Kościoła. W modlitwie przyzywamy wstawiennictwa patrona dnia dzisiejszego bł. Jakuba Strzemię, gorliwego misjonarza Kresów Wschodnich.

Akt pokuty

- Panie, kamieniu węgielny Kościoła, zmiłuj się nad nami.
- Chryste, jednający ludzkość ze sobą, zmiłuj się nad nami.
- Panie, Boski sługo zbawienia, zmiłuj się nad nami.

Modlitwa wiernych

Do naszego Ojca w niebie zanieśmy wspólnie modlitwę Kościoła.

– Niech słowo prawdy i ewangelicznej radości wychodzące z ust papieża Franciszka przemienia ludzkie sumienia do prawdziwego życia wiarą.

– Niech modlitwa i misyjne zaangażowanie róż różańcowych wyprosi w naszej Ojczyźnie nowe powołania misyjne i umocni gorliwość misjonarzy.

– Niech w polskich parafiach ożywi się duch ewangelicznego świadectwa i potrzeba większego zaangażowania w pomoc Kościołowi w jego dziele misyjnej posługi.

– Niech chorzy i cierpiący poprzez przyjmowanie swego codziennego krzyża wypraszają nowych wyznawców Chrystusa w krajach misyjnych.

– Niech nasza postawa wobec misji będzie świadectwem dla tych, którym działalność misyjna Kościoła jest obojętna.

Dobry Boże, wysłuchaj prośb, które zanosimy do Ciebie i uczyn nas radosnymi świadkami Ewangelii. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Rozważania różańcowe (*tajemnice bolesne*)

W naszej modlitwie różańcowej módlmy się dzisiaj za wszystkie parafie w naszej Ojczyźnie, zwłaszcza za naszą, aby żyły prawdziwą troską o dzieło ewangelizacji na całym świecie.

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrójcu

W Ogrójcu Chrystus przyjmuje na siebie wszystkie lęki człowieka. Nie odsuwa od siebie kielicha cierpienia, ale przyjmuje go w posłuszeństwie i wierności woli Ojca.

Módlmy się za chorych w naszej parafii, aby na wzór Chrystusa i z Jego pomocą umieli przyjmować krzyż – cierpienia, niedołęstwa, starości, nieraz także opuszczenia i ubóstwa – i ofiarować go dla dobra Kościoła.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Pan Jezus przyjmuje razy uderzeń bicia. Jego ciało wije się w ogromnym bólu i staje się ołtarzem ofiary zbawienia. Nie ma nikogo, kto by Mu dopomógł i ocalił. Cierpienie bitego skazańca staje się nieustanną modlitwą.

Módlmy się za wszystkich członków Żywego Różańca w naszej parafii, aby ich nieustanna modlitwa za Kościół i misje utwierdzała wiarę i dawała apostołską odwagę.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

Pan Jezus przyjmuje cierniową koronę na swą świętą głowę. Purpurowa szata przywdziana jak worek i kij w ręce czynią Go pośmiewiskiem.

Módlmy się za młodzież naszej parafii, aby miała odwagę angażować się w życie apostołskie Kościoła, także w pomoc misjom, nie zważając na kpiny i wyśmiewanie przez innych.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

Pan Jezus przyjmuje krzyż i wyrusza z nim w drogę. Droga krzyża zostaje naznaczona Jego upadkami, szyderstwem i okrucieństwem. Kościół musi iść drogą krzyża, by nieść radość Ewangelii.

Módlmy się za dzieci z naszej parafii, zwłaszcza należące do Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci i angażujące się w akcję Kolędników Misyjnych, aby z radością pomagały misjonarzom.

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

Pan Jezus przyjmuje śmierć na krzyżu w posłuszeństwie woli Ojca dla naszego zbawienia. „Pogrążony w udręce jeszcze usilniej się modlił” (Łk 22, 44) aż do „wykonało się”.

Módlmy się za księży i siostry zakonne z naszej parafii i diecezji, aby w posłuszeństwie Bogu byli prawdziwie zatroskani o rozwój Kościoła w naszej Ojczyźnie i na całym świecie.

Czytanka różańcowa

Wielkie idee wymyślone przez przywódców świeckich lub duchowych realizowane są w małych społecznościach i wspólnotach. To z ich codziennej organicznej pracy wyrastają wielkie dzieła. Tak rozwija się naród i tak żyje Kościół. Najprostszą wspólnotą życia w Kościele i wypełniania ewangelicznego posłania jest parafia. I nie jest rzeczą ważną, ilu liczy parafian, ważne natomiast jest jak na co dzień włącza się w życie Kościoła poprzez żywą wiarę swych członków i apostołskie zaangażowanie. Ważne jest, czy wszyscy na miarę swych możliwości i otrzymanych darów Bożych chcą budować żywy Kościół. W Tygodniu Misyjnym warto zapytać siebie samego o zaangażowanie we współpracę w dziele misyjnym Kościoła.

Od 171 lat na świecie, a od 157 lat w Polsce działa w Kościele stowarzyszenie dzieci nazywane dzisiaj Papieskim Dziełem Misyjnym Dzieci. To w jego szeregach najmłodszy formują się misyjnie, by towarzyszyć misjonarzom w głoszeniu Ewangelii i pomagać swoim rówieśnikom

w krajach misyjnych. Czynią to poprzez modlitwę, dobre uczynki i uczestnictwo w misyjnych akcjach.

To także dzieci, w ramach akcji zwanej „Kolędnikami Misyjnymi”, w okresie Bożego Narodzenia mogą dzielić się z parafianami radością Dobrej Nowiny, zbierając ofiary na misje. Tym samym podtrzymywana jest piękna tradycja kolędowania w naszej Ojczyźnie.

Młodzież zaangażowana w różnych parafialnych grupach i wspólnotach także nie powinna pomijać w swoim apostołstwie wymiaru misyjnego. Młodzieńcza inspiracja podsuwa im wiele form działania na rzecz misji, chociażby koncerty, wieczornice, czuwania modlitewne, czy spotkania z misjonarzami.

W każdej parafii są róże Żywego Różańca. Wiele z nich codziennie modli się w intencjach misyjnych. Wypełniają w ten sposób testament założycielki Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary – sługi Bożej Pauliny Jaricot. Kiedy w 1826 r. powołała do życia pierwsze róże, pragnęła, by modlitwa różańcowa wsparła dzieło ewangelizacji na całym świecie. „Piętnaście węgli: jeden płonie, trzy lub cztery tlą się zaledwie, pozostałe są zimne – ale zbierzcie je razem, a wybuchną ogniem! Oto właściwy charakter Żywego Różańca” – mówiła. Dzisiaj jest to już dwaście węgli. W Polsce jest ponad milion członków Żywego Różańca. Jak potężna może być ich modlitwa! Ilu misjonarzy dzięki modlitwie różańcowej może czuć pomoc Matki Bożej!

Ileż duchowych łask mogą uprosić u Pana Boga osoby chore i starsze! Cierpienie, zmaganie się z ciężką chorobą, nieraz w osamotnieniu i opuszczeniu... Stąd płynie ogromna moc dla głosicieli Ewangelii.

Każdy twórczy przejaw życia parafii i życia duchowego każdego z nas powinien zawsze otwierać serce na „niezmierzone horyzonty misji i nowy świt ewangelizacji”, który proroczko widział św. Jan Paweł II. Za Jego wstawiennictwem prosimy Boga o wielkie i otwarte serca dla misji, by Ewangelia dotarła do każdego człowieka, który dziś na nią jeszcze czeka, a nasza parafia miała prawdziwego ducha misyjnego.

Ks. Jan Wnęk, Krynica Zdrój

ŚRODA – 22 X

MISJONARZE

Komentarz na wejście

W Credo mówimy: „Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół”. Powszechność Kościoła mówi o tym, że każdy człowiek może go współtworzyć, a jego misja ma ogarniać wszystkie narody. W Tygodniu Misyjnym ze szczególną uwagą i miłością pamiętajmy o radościach, trudach i cierpieniach naszych sióstr i braci w wierze żyjących w najdalszych zakątkach ziemi. Naszą modlitwą ogarnijmy również misjonarki i misjonarzy oraz wszystkich wspierających misje.

Modlitwa wiernych

Ojcze, Ty jesteś naszym Panem i Bogiem. Z dziecięcą ufnością przychodzimy do Ciebie z naszymi potrzebami.

– Módlmy się za Kościół powszechny, aby z odwagą głosząc Chrystusa zmartwychwstałego, wciąż odnawiał się duchowo i stawał się coraz bardziej święty.

– Módlmy się o jedność wszystkich wyznawców Chrystusa, aby przełamując podziały, z miłością dążyli do budowania jednej owczarni z jednym pasterzem.

– Módlmy się za misjonarzy: kapłanów, siostry i braci zakonnych oraz osoby świeckie, niech ich głoszenie Ewangelii i służba potrzebującym przynosi obfite owoce, a ich samych umocni w wierze.

– Módlmy się za wszystkich, którzy swoją modlitwą, cierpieniem czy ofiarami wspierają dzieła misyjne; niech cieszą się darem wdzięczności samego Boga.

– Módlmy się za zmarłych, a szczególnie za umierających w tym momencie, aby doświadczyli Bożego miłosierdzia i radowali się wiecznością w domu Ojca.

– Módlmy się za nas samych, tworzących wspólnotę Kościoła katolickiego, abyśmy byli wrażliwi na potrzeby naszych sióstr i braci w wierze i pomagali sobie nawzajem.

Dobry Ojcze, w Twoje ręce składamy nasze prośby, które są wyrazem troski o cały Kościół i świat, wysłuchaj ich i doprowadź nas do spotkania z Tobą w wieczności. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe (*tajemnice chwalebne*)

Tajemnice chwalebne pozwalają zobaczyć cel naszego życia i spojrzeć w rzeczywistość świętości Nieba. Wymagają jednak konsekwencji w działaniu – pójścia za Jezusem do końca.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Fakt zmartwychwstania zadziwił uczniów i sprowokował do działania, do biegu. Maria Magdalena biegła od grobu do apostołów, później Piotr z Janem biegli do grobu, również uczniowie z Emaus śpieszyli się z nowiną. Radość, ufność, wiara, nadzieja... Nie mogli doświadczenia spotkania z Jezusem zmartwychwstałym zatrzymać dla siebie. Chcieli mówić o tym innym!

Prośmy o dar „zadziwienia się” faktem zmartwychwstania i o gorliwość pierwszych głosicieli Dobrej Nowiny.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Jezus odchodzi. Wraca do domu Ojca. Z tą chwilą rozpoczyna się samodzielna droga Jego uczniów. Zmartwychwstały posyła apostołów do innych jako świadków. We wspólnocie wiary są wezwani do mówienia o tym, co wydarzyło się w Jerozolimie. To samo wezwanie słyszymy na końcu każdej Mszy św.: „Idźcie w pokoju Chrystusa”.

Prośmy o dar usłyszenia Bożego wezwania, prośmy również o odwagę pozytywnej odpowiedzi na głos powołania.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Duch Święty Uświęciciel zstąpił na uczniów modlących się w Wieczerniku. Zstąpił jako wicher, jako ogień. Zstąpił na uczniów jako

żywiół, który porwał ich i zaprowadził aż na krańce znanego im świata. Duch przyszedł z taką mocą, że nie byli w stanie trwać zamknięci w Wieczerniku. Wychodzą i głoszą! Nie mogą inaczej: Duch ich ożywia.

Prośmy o obudzenie w nas darów Ducha Świętego, prośmy o potrzebę doświadczenia mocy Ducha Ożywiciela.

4. Wniebowzięcie Maryi

Zwykła i zarazem niezwykła Dziewczyna przyjęła dar od Boga, zgodziła się realizować to, co Pan Bóg Jej zaproponował. Pokorna służebnica Pańska została wywyższona, wyniesiona aż do Nieba. Niezwykłe, ile może osiągnąć pokora! Niebo jest także naszym celem.

Prośmy o pokorę, o gotowość realizowania Bożych planów, prośmy o wsłuchiwanie się z uwagą w Boży głos.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową Nieba i Ziemi

Maryja, choć jest Królową Nieba i Ziemi, nie chce skupiać nas wokół siebie, ale pokazuje cel drogi: swojego Syna. I wzywa do posłuszeństwa we wszystkim, czego żąda od nas Pan. „Zróbcie wszystko” znaczy nie tylko to, co mi pasuje, co mi się podoba, co łatwe. Nasza Królowa mówi: „Wszystko!”.

Prośmy o dar wytrwałości w przeciwnościach, w chorobie, w odrzuceniu. Prośmy o odwagę pójścia tam, dokąd wzywa nas Jezus Chrystus.

Czytanka różańcowa

Niedługo po zesłaniu Ducha Świętego, Piotr i Jan zostali uwięzieni. Starszyzna żydowska zakazała im nauczać w imię Jezusa Chrystusa. Jednak oni z odwagą i zdecydowaniem odpowiedzieli: „My nie możemy nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli” (Dz 4, 20). Apostołowie nie powiedzieli: „chcemy”, „takie mamy zadanie”, a nawet nie wspomnieli, że Jezus im to nakazał. Mówią napełnieni Duchem Świętym, że czują wewnętrzną potrzebę głoszenia prawdy o zmartwychwstałym Panu.

Ta gotowość, a nawet wewnętrzny przymus, wypływa z faktu osobistego spotkania z Bogiem żywym i prawdziwym, ze zmartwychwsta-

łym Panem, który zwyciężył śmierć, grzech i każdą słabość. Głoszenie Jezusa Chrystusa jest możliwe jedynie wówczas, gdy się Go spotkało i poznało!

I dzisiaj ten sam Duch i to samo pragnienie motywuje misjonarzy. Zostawiają znane sobie miejsca i ludzi, by wyruszać z Dobrą Nowiną o Jezusie Chrystusie do tych, którzy jeszcze o Nim nie słyszeli. W dekreście o działalności misyjnej Kościoła „Ad gentes” czytamy o misjonarzu: „Idąc śladami swego Mistrza, który był cichy i pokornego serca, niech (...) świadczy o swoim Panu przez życie prawdziwie ewangeliczne, przez wielką cierpliwość, łagodność, słodycz, przez miłość nieobłudną, a nawet, gdy zajdzie tego potrzeba, przez przelanie krwi” (AG 24).

Działalność misyjna każdego kapłana, siostry i brata zakonnego czy osoby świeckiej, choć rodzi się w odpowiedzi na Boże wezwanie i jest sprawą indywidualną, to jednak jest dziełem całego Kościoła. Misjonarz głosi Jezusa Chrystusa, będąc posłany przez wspólnotę wiary – Kościół. Posługa misyjna nie jest zadaniem pojedynczego człowieka, ale całej wspólnoty. Dlatego też każdy z chrześcijan powinien „współpracować w dziele ewangelizacji, każdy zależnie od okoliczności, możliwości, darów łaski i urzędu” (AG 28). To wezwanie Soboru Watykańskiego II ponawia dziś papież Franciszek, który mówi: „Byłoby rzeczą niestosowną myśleć o schemacie ewangelizacji realizowanym przez kwalifikowanych pracowników, podczas gdy reszta ludu wiernego byłaby tylko odbiorcą ich działań. (...). Każdy chrześcijanin jest misjonarzem w takiej mierze, w jakiej spotkał się z miłością Boga w Chrystusie Jezusie” (*Evangelii gaudium*, 120).

Skoro tak jest, to każdy z nas osobiście powinien odpowiedzieć sobie na pytanie: W jakiej mierze angażuję się w dzieło głoszenia Ewangelii? Ale najważniejsze jest pytanie: Czy spotkałem Jezusa Chrystusa zmartwychwstałego, Boga żywego?

Ks. Witold Lesner, Legnica

CZWARTEK – 23 X

WSPÓŁPRACA MISYJNA

Komentarz na wejście

Cały obecny Tydzień Misyjny przeżywamy jako przygotowanie do IV Krajowego Kongresu Misyjnego. Dzisiaj modlimy się o dobrą misyjną współpracę. Postacią, na którą zwracamy szczególną uwagę, jest sł. Boża Paulina Jaricot. Ona, jako założycielka Dzieła Rozkrzewiania Wiary i Żywego Różańca, już sto lat przed Soborem Watykańskim II realizowała postulaty współpracy misyjnej. Modlimy się o jej beatyfikację i za jej przyczyną o rozwój Żywego Różańca w Polsce i dzieła misyjnego na całym świecie.

Modlitwa wiernych

Świadomi odpowiedzialności za ewangelizację całego świata, módlmy się za misjonarzy i za tych, którzy z nimi współpracują.

– Módlmy się za papieża i biskupów, pierwszych odpowiedzialnych za ewangelizację wszystkich narodów, aby w swoich planach duszpasterskich i codziennym przepowiadaniu widzieli potrzeby ludów, które jeszcze nie przyjęły Chrystusa.

– Módlmy się za misjonarzy i wszystkich, którzy z nimi pracują na placówkach misyjnych, aby oświecał ich i prowadził Duch Święty.

– Módlmy się za Papieskie Dzieła Misyjne i wszystkich ludzi wspomagających misje, aby ich współpraca była owocna.

– Módlmy się za członków Żywego Różańca, aby pogłębiała się ich wiara, a modlitwa otwierała wszystkim narodom drogę do zbawienia.

– Módlmy się o beatyfikację sł. Bożej Pauliny Jaricot, założycielki Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary i Żywego Różańca.

– Módlmy się za nas samych, abyśmy potrafili dzielić się wiarą z najbliższymi i nie zapominali o tych, którzy są jeszcze daleko od Chrystusa.

Panie, Ty chcesz, aby wszyscy ludzie doszli do zbawienia, wspomóż wysiłki ewangelizacyjne Kościoła, by wszystkie narody poznały i przyjęły Twoją zbawczą miłość. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Rozważania różańcowe (*tajemnice światła*)

W łączności ze wszystkimi kołami Żywego Różańca modlimy się o rozwój dzieła misyjnego i beatyfikację sł. Bożej Pauliny Jaricot. Rozważając tajemnice światła, prosić będziemy o to, by wszyscy ochrzczeni docenili skarb wiary i mieli odwagę dzielić się nią na co dzień.

1. Chrzest Pana Jezusa w Jordanie

Gdy Jezus przyjął chrzest w Jordanie, z nieba odezwał się głos: „Ten jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie” (Mt 3, 17).

W czasie Twojego chrztu Bóg Ojciec również spojrzał na Ciebie z miłością i można było usłyszeć słowa: „Od teraz jesteś moim ukochanym synem, moją ukochaną córką”.

Uwierz w tę miłość i powiedz takie słowa swojemu dziecku. Tak wzbudza się wiarę w miłość, która swe źródło ma w Bogu Ojcu.

2. Cud w Kanie Galilejskiej

Gdy zabrakło wina na weselnym przyjęciu, Jezus na prośbę swojej Matki przemienił w wino wodę. Starosta weselny zdziwił się pojawieniem się dobrego wina, a uczniowie uwierzyli w Jezusa, bo widzieli nie tylko wino, oni zobaczyli „znak”.

Jezus przemianą wody w wino rozpoczął serię znaków mówiących o miłości Boga do każdego człowieka.

Uczyń taki gest, taki znak, żeby ci, którzy są blisko Ciebie, uwierzyli w to, że ich kochasz.

3. Głoszenie Królestwa Bożego

Jezus w wielu przypowieściach mówił o Królestwie Bożym. Porównywał je do ziarna, do uczyty, do skarbu. Ci, którzy przyjęli Dobrą Nowinę, usłyszeli: „Nie lękajcie się! Przybliżyło się do was Królestwo Boże” (Łk 10, 9).

Od lat słuchasz słowa Bożego, uczestniczysz w uczcie eucharystycznej, jesteś blisko Królestwa Bożego.

Powiedz tym, którzy nie idą za Jezusem i boją się różnych rzeczy, że jeszcze nie wszystko stracone i dla nich też jest miejsce w Królestwie Boga. Powiedz tak, by w to uwierzyli.

4. Przemienienie na górze Tabor

Jezus wyprowadził trzech uczniów na wysoką górę i tam się przemienił. Piotr zachwycony i zmieszany powiedział: „Panie, dobrze, że tu jesteśmy” (Mt 17, 4) i chciał postawić trzy namioty.

Kto idzie przez życie razem z Jezusem, przeżyje czasami burzę na morzu, a czasami olśnienie. Warunki życia będą się zmieniać, ale niezmiennie jest to, że Pan jest blisko, tuż obok. I nie trzeba stawiać namiotów dla Jezusa. On zamieszka z Tobą, gdziekolwiek żyjesz.

Zaprosz Jezusa do siebie i pozwól, by On przemienił Ciebie.

5. Ustanowienie Eucharystii

To była Pascha, wielkie święto. Jezus zasiadł z uczniami do świątecznej wieczerzy. Tego wieczoru wypowiedział słowa: „To jest moje Ciało i to jest moja Krew”. W tym momencie świat został przebudowany i uzyskał nowe centrum. Po tym paschalnym wieczorze, ilekroć kapłan wypowiada sakramentalne słowa, czy to w katedrze, czy w prostej kaplicy, ołtarz staje się centrum świata.

Masz szansę uczestniczyć w tym, co najistotniejsze dla istnienia świata. Przyjmując Ciało Chrystusa dotykasz tajemnicy Boga!

Nie zatrzymuj tego skarbu tylko dla siebie.

Czytanka różańcowa

Z kart Pisma Świętego znamy taką sytuację, gdy czterech ludzi przyniosło do Jezusa sparaliżowanego człowieka. Z powodu tłumy nie mogli wejść do domu. Musieli wciągnąć nosze na dach i dopiero przez otwór w dachu spuścili je do stóp Jezusa. Jezus widząc wiarę tych ludzi, ulitował się nad chorym, odpuścił mu grzechy i uzdrowił

(por. Mk 2, 1-12). Jest to biblijny przykład współpracy. Jeden człowiek nie potrafiłby zrobić tego wszystkiego. Dla ewangelizacji całego świata też potrzebna jest współpraca. Sam misjonarz nie jest w stanie zdziałać wiele. Współpracuje z nim wielu ludzi, czasami tworząc całe organizacje. Największą i ogólnościową instytucją są Papieskie Dzieła Misyjne. To one w imieniu papieża i pod jego kierownictwem organizują pomoc dla misji katolickich na całym świecie. Pierwszym ich zadaniem jest sprawienie, aby każdy z nas skierował swój wzrok na narody nieznaną Chrystusa. Gdy pytamy: „Co mamy robić, aby cały świat poznał Chrystusa?“, Sobór odpowiada: „Najważniejsze w szerzeniu wiary jest głębokie życie chrześcijańskie” (DM 35). Każdy w tej współpracy ma swoją własną część. Kapłani poprzez katechezę i kazania przypominają o obowiązku głoszenia Chrystusa narodom; zgromadzenia zakonne poddają rewizji swoją dotychczasową działalność, pytając się „czy nie mogą pewnych prac pozostawić innym, by swoje siły poświęcić dla dobra misji” (DM 40). Pole działalności jest szerokie, osób i grup wspomagających wiele, dlatego dobra koordynacja jest bardzo potrzebna.

Przykładem dobrze realizowanej współpracy może być s. Boża Paulina Jaricot. Jako młoda dziewczyna założyła dzieło wspomagające misje, a po kilku latach założyła Żywy Różaniec, ale nie zapominała o potrzebach misji. W biuletynach do członków Żywego Różańca pisała: „Nie zajmujmy serc małymi sprawami, obejmijmy nimi cały świat”. Członkowie Żywego Różańca stali u fundamentów Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary. W sercu Pauliny było jasne pragnienie zaangażowania wszystkich sił dla ewangelizacji, dlatego w swoim życiu realizowała idee, które po stu latach Sobór Watykański II sformułował jako zalecenia dla nas wszystkich. W dekrecie misyjnym ojcowie soborowi napisali: „Synowie Kościoła powinni mieć żywą świadomość swojej odpowiedzialności za świat, powinni pielęgnować w sobie ducha prawdziwie katolickiego i poświęcić swe siły dziełu ewangelizacji” (DM 36).

Ks. Bogdan Michalski, PDM Warszawa

PIĄTEK – 24 X

RADOŚĆ EWANGELII ŹRÓDŁEM MISYJNEGO ZAPAŁU

Komentarz na wejście

„Radość Ewangelii napełnia serce i całe życie tych, którzy spotykają się z Jezusem. Ci, którzy pozwalają, żeby ich zbawił, zostają wyzwoleni od grzechu, od smutku, od wewnętrznej pustki, od izolacji” (*Evangelii gaudium*, 1). Otwórzmy zatem serca na cichą i pokorną obecność Chrystusa wśród nas. W kolejnym dniu Tygodnia Misyjnego odnowmy w sobie świadomość, że Bóg pragnie naszego współdziałania w dziele zbawienia. Obdarzając wiarą, zobowiązuje do jej głoszenia.

Prośmy Chrystusa, byśmy pamiętali, że wiara ma naturę misyjną – jest skarbem, którego nie wolno zatrzymać wyłącznie dla siebie.

Na początku tej Mszy św. przeprośmy Pana Boga za nasze grzechy, zaniedbania i niewierności. Niech nasze serca odzyskają zapał misyjny i radość z bliskości Boga.

Modlitwa wiernych

Do Boga, który pragnie, by radość płynąca z obietnicy zbawienia dotarła do wszystkich ludzi, skierujmy z ufnością nasze pokorne prośby.

– Módlmy się za papieża Franciszka i wszystkich głosicieli Ewangelii, by ich radość dzielenia się wiarą z innymi oraz apostołska gorliwość odnowiły zapał misyjny w całym Kościele.

– Módlmy się za chorych, samotnych, opuszczonych oraz skazanych na odrzucenie i cierpiących z powodu ograniczeń życiowych i słabości, by dźwigając swój krzyż w zjednoczeniu z Chrystusem oraz Jego Kościołem odnaleźli radość i pokój serca.

– Módlmy się za misjonarki i misjonarzy, którzy na krańcach świata głoszą Ewangelię, by nie zabrakło im zapału, męstwa, cierpliwości oraz wytrwałości w codziennej posłudze ewangelizacyjnej.

– Módlmy się o liczne i święte powołania misyjne, by nie zabrakło tych, którzy będą gotowi zostawić wszystko, by stać się świadkami Chrystusa wśród ludzi, którzy jeszcze Go nie znają.

– Módlmy się za Papieskie Dzieła Misyjne i wszystkich, którzy wspierają misjonarzy duchowo i materialnie, by Bóg dał im radość z czynionego dobra na ziemi, a po śmierci nagroził ich szczęściem bez końca.

– Módlmy się za nas samych, byśmy przeżywali więź z Chrystusem radośnie i w duchu wdzięczności, wielbiąc Boga za błogosławieństwo i łaski, którymi ubogaca naszą codzienność.

Wszchemogący Boże, Ty umacniasz nas radością płynącą z wiary i dajesz odczuć Twoją miłość. Przyjmij naszą ufną modlitwę i obdarz błogosławieństwem, byśmy potrafili dzielić się nadzieją płynącą z Ewangelii ze wszystkimi, do których nas posłesz.

Rozważania różańcowe (*tajemnice bolesne*)

Choć życie obfituje w cierpienia, niepowodzenia i porażki, a codzienność nuży szarością i niekiedy rozczarowuje, ludzie wierzący nie tracą ducha. Umacnia ich radość płynąca z Ewangelii. Wiara pomaga przetrwać trudne chwile, a nadzieja daje moc do stawiania czoła życiowym trudnościom i niedostatkom. Nikt nie jest sam w dźwiganiu krzyża. Możemy liczyć na Chrystusa, który jest wiernym przyjacielem i towarzyszem naszych życiowych dróg.

Rozważając tajemnice bolesne, polecamy Bogu misjonarki i misjonarzy, zwłaszcza przeżywających trudności oraz tych, którzy im pomagają.

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrójcu

W godzinie Ogrójca Jezus nie mógł liczyć na apostołów. Posnęli znużeni, zostawiając Go pogrążonego w przerażających myślach i niepewności. Ojciec Niebieski nie opuścił swego Syna. Posłał Anioła, by Go pocieszał i umacniał. Bóg jest blisko tych, których przeraża cierpienie. Wiara daje radość i pozwala zachować spokój nawet wtedy, gdy ciemności zła wydają się być niezwyciężone i gdy brakuje ludzkiej nadziei.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Stając u kamiennego słupa, Jezus dobrowolnie poddał się upokarzającej chłości. Nie bronił się, ani nie złorzeczył swoim oprawcom. Pozwolił żołnierzom czynić ze sobą, co zechcą, przemieniając ból w zbawczą ofiarę – dowód miłości. Wiara pozwala przyjmować życiowe ciosy ze spokojem. Pozwala zachować radość w sercu nawet wtedy, gdy wszystko sprzysięga się przeciwko nam, gdy wyrastają kamienne pręgierze i trudno zrozumieć sens spadającego cierpienia.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

Oprawcy wyszydili królewską godność Jezusa. By Go poniżyć, włożyli Mu na skronie koronę z ciernia oraz zarzucili na ramiona szkarłatny płaszcz. Wydało im się, że mają nad Nim całkowitą władzę. Chrystus, choć w cierniowej koronie, jest królem. Kochają Go i są Mu posłusznici, którzy wierzą w Niego. Jego panowanie zawsze wypełnia ich serca radością, także w godzinie prób i niepowodzeń.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

Jezus nie tylko wzywał do dźwigania krzyża, lecz sam wziął go na swe ramiona. Okazał się wierny słowu, którego nauczał. Uczynił z krzyża znak pojednania. Poprzez posłuszeństwo Ojcu otworzył nam drogę do nieba. Dźwiganie krzyża jest źródłem cichej radości dla tych, którzy pragną iść za Jezusem. Wiara chroni przed rozpaczą. Sprawia, że człowiek nie czuje się bezsilny wobec zła. Wiara czyni cierpienie owocnym.

5. Śmierć Pana Jezusa na krzyżu

W czasach Jezusa ukrzyżowanie było nie tylko okrutną, ale i haniebną śmiercią. Chrystus nadał krzyżowi nowe znaczenie, gdy siebie samego złożył w ofierze przebłagalnej za nasze grzechy. Sprawił, że krzyż stał się ołtarzem, a śmierć na nim aktem zbawienia. Dla wierzących kontemplacja krzyża staje się źródłem niezmałowanej radości, gdyż uświadamia, że miłość Boża jest większa od grzechu człowieka, mocniejsza od śmierci i zła.

Czytanka różańcowa

Papież Franciszek w adhortacji „Ewangelii gaudium” napisał, że: „Ewangelia, w której jaśnieje chwalebny Krzyż Chrystusa, usilnie zachęca do radości” (nr 5). Radość charakteryzuje każdego ucznia Chrystusa, który odkrył, że Bóg jest Ojcem. Jej ostatecznym źródłem jest sam Bóg. On jedynie potrafi zaspokoić nasze pragnienie miłości. W Nim człowiek odnajduje wewnętrzny pokój, nadzieję oraz radość, której nie zmagą trudności i porażki. Wiara pozwala ze spokojem ducha przyjmować codzienne krzyże. Czyni chrześcijanina silnym także wtedy, gdy przychodzi mu stanąć wobec śmierci. Dlatego św. Piotr zwywał wierzących: „Radujcie się, choć teraz musicie doznać trochę smutku z powodu różnorodnych doświadczeń” (1 P 1, 6).

Chrystus powołał do istnienia Kościół, by niósł Dobrą Nowinę wszystkim ludziom. Wracając do Ojca, powierzył apostołom misję kontynuowania swego dzieła. Dzięki ich przepowiadaniu i świadectwu życia miało wzrastać królestwo Boże na ziemi.

Dla nas, współcześnie tworzących Kościół, źródłem wewnętrznej radości jest to, że możemy dzielić się wiarą z bliźnimi. Jesteśmy „solą ziemi” i „światłem świata” (zob. Mt 5, 13-14) poprzez modlitwę, przykładne życie, cierpienie oraz dzielenie się doświadczeniem wiary w rodzinie i najbliższym otoczeniu. Nie możemy również zapominać o naszej odpowiedzialności za misję w świecie. Miliardy ludzi nie słyszały o Chrystusie i nie poznały Jego nauki. Zadanie głoszenia Ewangelii tym, którzy jej nie znają, jest wciąż nagłym zadaniem. Możemy współuczestniczyć w misyjnym trudzie Kościoła, wspierając duchowo i materialnie misjonarki i misjonarzy. Wiele dobrego dla misji mogą uczynić osoby starsze, chorzy i niepełnosprawni, ofiarowując Bogu swe cierpienia, trudy i niedostatki. Każdy z nas może zostać misjonarzem i doświadczyć radości, jaką daje dzielenie się wiarą.

Ks. Zbigniew Sobolewski, dyrektor Dzieła Pomocy „Ad Gentes”

SOBOTA – 25 PAŹDZIERNIKA

MARYJA – KRÓLOWA NARODÓW

Komentarz na wejście

Kończy się Tydzień Misyjny. Misje są sprawą każdego z nas, a być apostołem, misjonarzem to wielki zaszczyt, ale i zobowiązanie. Bóg nam powierzył to zadanie i nie możemy zawieść Jego zaufania. Dlatego właśnie szukamy przykładów do naśladowania. Dzisiaj staje nam przed oczami postać Maryi – Królowej Narodów, Tej, która przyjęła Słowo i ofiarowała Je światu.

Modlitwa wiernych

Przez wstawiennictwo Maryi, Gwiazdy Ewangelizacji, zanieśmy do Boga nasze pokorne prośby, które nosimy w sercach:

– Za wstawiennictwem Matki Bożej, która w Akita (w Japonii) prosiła: „Na Różańcu módlcie się za papieża, biskupów i kapłanów”, prośmy, by nie zbrakło wiary i miłości sługom Kościoła świętego.

– Za wstawiennictwem Matki Bożej z El Cobre, Królowej Kuby, prośmy o wolność dla wszystkich narodów, nie tylko polityczną, ale również religijną, by można było na całym świecie głosić Ewangelię.

– Za wstawiennictwem Matki Bożej z Sheshan, Królowej Chin, prośmy o nawrócenie dla tych wszystkich, którzy nie chcą przyjąć Słowa Życia. Niech Maryja otworzy ich serca na Bożą miłość.

– Za wstawiennictwem Matki Bożej z Algieru, Królowej Afryki, prośmy za wszystkich misjonarzy. Niech Duch Święty oświeca ich umysły i dodaje siły w najtrudniejszych momentach życia.

– Za wstawiennictwem Matki Bożej z Lourdes prośmy za wszystkich cierpiących i chorych. Niech swój ból oddają Ukrzyżowanemu i z krzyża czerpią moc wytrwania.

– Za wstawiennictwem Matki Bożej z Jasnej Góry, Królowej Polski,

prośmy za nas samych, abyśmy nigdy nie ustali w głoszeniu miłości Bożej i dawaniu świadectwa chrześcijańskiego życia.

Rozważania różańcowe (*tajemnice radosne*)

Sięgamy po różaniec, by w ostatnim dniu Tygodnia Misyjnego rozważać radosne tajemnice życia Jezusa i Maryi. Polecajmy w tej modlitwie wszystkich misjonarzy, a także wszystkie narody, wśród których pracują, głosząc Dobrą Nowinę o Bożej miłości i miłosierdziu.

Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Czy może się lękać ktoś, kogo Bóg tak wyróżnił? Maryja ma się stać Matką Syna Bożego. Łaska Boża wyzwala człowieka z lęku i czyni otwartym na Bożą wolę.

Módlmy się za ludzi na całym świecie, którzy lękają się przyjąć Jezusa jako swojego Pana i Zbawiciela. Niech Maryja, Królowa Narodów, wyjedna im otwartość serca na działanie Ducha Świętego.

Nawiedzenie św. Elżbiety

Zostać Matką Syna Bożego – to wielka i niepojęta rzecz. Maryja wysławia Boga nie tylko za tę łaskę, ale za wszystkie, których już dostąpiła i które Bóg dla Niej przygotował. Trzeba nauczyć się dostrzegać dary Boże i być za nie wdzięcznym.

Módlmy się za ludzi smutnych, załamanych, nie widzących sensu życia. Niech Boża miłość napelni ich serca i wszelki smutek przemieni w radość dzieci Bożych.

Narodzenie Jezusa

Boże Narodzenie to święta obchodzone niemal na całym świecie. Święta rodzinne i radosne. Coraz rzadziej jednak są obchodzone jako pamiątka tej świętej nocy, kiedy Słowo stało się Ciałem i zamieszkało między nami.

Módlmy się za narody, do których dotarła wieść o narodzeniu Jezusa. Niech staną się dla innych narodów apostołami Dobrej Nowiny.

Ofiarowanie Jezusa

Niektórzy twierdzą, że teraz nie mają czasu na modlitwę, że będą się modlić „na starość”.

Módlmy się za wszystkich ludzi w podeszłym wieku, aby wyprasali łaski dla tych, którzy „nie mają czasu”.

Odnalezienie Jezusa w świątyni

Nie ma nic gorszego w życiu człowieka niż zgubienie Boga. Wielu ludzi niestety zgubiło Boga. Niektórzy nawet zaraz po przyjęciu sakramentu dojrzałości chrześcijańskiej albo sakramentu małżeństwa.

Módlmy się za tych, którzy zapomnieli o Bogu, którzy Go nawet nie szukają. Prośmy za narody, które zawsze były ostoją wiary, a dziś zarastają chwastem pogaństwa. Niech Maryja wyprosi im nawrócenie.

Czytanka różańcowa

Po świętym życiu i wypełnieniu powołania, jakim Bóg Ją obdarzył, Maryja zostaje wzięta do nieba i otrzymuje koronę chwały. Odtąd jest Panią nieba i ziemi. I jak przed Jej Synem, tak i przed Nią zgina się każde kolano. Od początku chrześcijaństwa ludzie oddawali Maryi cześć jako swojej Pani i Królowej. Dowody tego odnajdujemy na wszystkich kontynentach świata.

Dzisiaj wspomnimy dwa mniej znane, ale ogromnie ważne miejsca kultu Maryi Królowej.

Najpierw kontynent amerykański. Wszystkim znane są sanktuaria maryjne w Guadalupie w Meksyku czy Aparecida w Brazylii. My jednak powędrujemy myślami na gorącą wyspę, gdzie Maryja króluje w sanktuarium El Cobre. Ta mała miejscowość znajduje się na Kubie. Miejscowość nosi nazwę El Cobre, co znaczy „miedź”, ponieważ odkryto tam już w XVI w. spore zasoby tego metalu. Do jedyne go na Kubie sanktuarium podążają tłumy ludzi, wypisując na żółtych wstążkach przy figurce Matki Bożej Miłosierdzia prośby, uwielbienia i dziękczynienia. Ta mała figurka została wyłowiona z Zatoki Nipe przez dwóch braci

Indian i murzyńskiego niewolnika w 1609 roku. Matka Boża na lewym ramieniu trzymała Dzieciątka Jezus, a w prawej dłoni złoty krzyż. U Jej stóp odczytano napis w języku hiszpańskim: „Ja jestem Matką Miłosierdzia”. Przez całe lata do maleńkiej kapliczki w El Cobre przybywali przede wszystkim niewolnicy pracujący na plantacjach i w kopalniach. Błagali o wolność, o uzdrowienie, o siłę. W 1801 r. przed figurą Matki Bożej odczytano akt wyzwolenczy. Modlitwy upokarzanych ludzi zostały wysłuchane. Ale nie skończyła się walka narodu kubańskiego o wolność. Nadal więc pielgrzymowali do El Cobre powstańcy, przywódcy, cała ludność Kuby. Nabożeństwo dziękczynne 8 września 1898 r. było pierwszym oficjalnym aktem niepodległej Republiki Kuby.

Drugim miejscem, w którym szczególnie cześć Królowej odbiera Matka Boża, jest Algier. To miejsce niezwykle drogie sercu każdego misjonarza głoszącego Ewangelię w Afryce. To właśnie stąd w 1878 r. wyruszyła pierwsza karawana misjonarzy udających się do Afryki Środkowej. Cudowną figurkę Maryi otrzymał biskup Algieru, Dupuch, w 1840 r. od Dzieci Maryi z Lyonu. Odtąd kult Matki Bożej rozszerzał się nie tylko na terenie Algierii, ale również dzięki ojcom białym i siostron misjonarkom Afryki w wielu innych afrykańskich krajach.

Niezwykle ciekawy jest napis umieszczony w nawie głównej bazyliki: „Matko Boska módl się za nami i za muzułmanami”. Okazuje się bowiem, że wyznawcy islamu również oddają cześć Maryi – jedna z sur Koranu poświęcona jest Miriam. Wielu muzułmanów przychodzi do bazyliki pomodlić się do Maryi – Królowej Afryki.

Jest jeszcze wiele miejsc na świecie, gdzie pobożni ludzie oddają cześć Maryi jako swojej Królowej. Dla nas, Polaków, takim miejscem jest Jasna Góra. Tam kierują się nasze myśli, tam miały miejsce wielkie i doniosłe wydarzenia w historii Polski. Ale tam również wydarzyły się wielkie rzeczy w życiu wielu spośród nas. Tysiące pielgrzymów podążających każdego roku do tronu Maryi na Jasnej Górze dowodzą, że jest Ona Królową naszych serc.

Ks. Janusz Paciorek, Łącko

DODATEK DLA DZIECI

MSZA ŚWIĘTA

Komentarz na wejście

Panie Jezu, stajemy wokół Twojego ołtarza i razem z Tobą pragniemy składać Ojcu niebieskiemu ofiarę dziękczynienia i uwielbienia. Dziś cały Kościół modli się za wszystkich misjonarzy i misjonarki, którzy nieustrudzenie głoszą Ewangelię. My również będziemy Cię prosić o siłę dla nich, a także o Twoje błogosławieństwo dla naszych rówieśników, wśród których oni pracują.

Homilia

Zapraszamy dzieci na środek kościoła, przed ołtarz. Znajduje się tam stolik z eksponatami związanymi z misjami (maski z Afryki, kalendarz misyjny, zdjęcia misjonarzy i misjonek itp.).

1. Drogie dzieci, powiedzcie mi, kogo przedstawiają te zdjęcia (*pokazujemy zdjęcia misjonarzy i misjonek*)? Czy któreś z was wie, dlaczego przygotowaliśmy dzisiaj tę wystawę?

W Polsce, w Argentynie, w Indiach, na Madagaskarze i na Filipinach, we wszystkich parafiach świata, katolicy świętują dziś Niedzielę Misyjną. Poprzez modlitwę i ofiarę materialną wspólnie wspieramy misje, bo prosi nas o to Ojciec Święty, który patronuje Papieskim Dziełom Misyjnym. Ogarniamy dziś swoim sercem nie tylko tych misjonarzy, których znamy i którym pomagamy przez cały rok, ale wszystkich misjonarzy i misjonek świata.

Jedno z dzieci trzyma planszę z napisem MISJE, MISJONARZ, MISJONARKA.

Kiedy słyszymy słowo „misje” czy „misjonarz”, to najczęściej przed naszymi oczami pojawia się obrazek, na którym brodaty mężczyzna, w białej sutannie, stoi pod drzewem otoczony gromadką dzieci.

Rzeczywiście, jest to misjonarz, zwiastun Dobrej Nowiny, krzewiciel Ewangelii. A słowo misje oznacza posłanie, czyli że Kościół posyła misjonarzy do ludzi, którzy jeszcze nie poznali Pana Jezusa.

A na czym konkretnie polega praca misjonarza? Przede wszystkim na głoszeniu radosnej nowiny o narodzeniu Pana Jezusa, ale także na udzielaniu wszelkiej pomocy ludziom z krajów misyjnych, którzy są na ogół bardzo biedni. Niezwykle ważne jest też świadectwo ich życia.

Pewna siostra zakonna przebywała na misjach w Algierze. Jej praca polegała na pomocy ludziom chorym na trąd. Kiedyś obserwował ją zagraniczny turysta. *Siostrzo – powiedział później – ja bym tu nie wytrzymał, nawet gdyby mi płacono dziesięć tysięcy dolarów.* Na to siostra odpowiedziała: *A ja bym tu nie została nawet za sto tysięcy dolarów.* Zdziwiony podróżnik pytał więc dalej: *To ile siostrze płacą?* *Nic* – odpowiedziała z uśmiechem zakonnica. *Więc dlaczego siostra marnuje swoje życie pomiędzy tymi odrażającymi ludźmi?* Siostra wówczas wskazała na obraz Jezusa, któremu żołnierz przebija serce: *Czynię to tylko dla Niego, bo On z miłości do mnie i do pana umarł na krzyżu.*

Odpowiedź tej siostry jest doskonałym wprowadzeniem do dzisiejszej Ewangelii, kiedy Pan Jezus odpowiada na pytania, co w naszym życiu jest najważniejsze, jaki sens i cel ma nasze życie i jak żyć, by być szczęśliwym. A odpowiedź ta brzmi: „Będziesz miłował Pana Boga swego całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest największe i pierwsze przykazanie. Drugie podobne jest do niego: Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mt 22, 37-38). I to jest istota wiary, mówi Pan Jezus. A dlaczego miłość jest najważniejsza?

Posłuchajcie historii pewnej dziewczyny, której zdjęcie nosi dziś przy sobie wielu misjonarzy. Kiedy była dzieckiem, zapisała się do Dzieła Misyjnego Dzieci. Codziennie, choć jednym „Zdrowaś Maryjo”, modliła się za misje. Podejmowała też małe wyrzeczenia – np. nie gniewała się, kiedy siostra zniszczyła jej zabawkę, zabawę kończy-

ła zawsze o wyznaczonej porze i szła spać, by tacie nie sprawiać kłopotu. Raz w tygodniu rezygnowała z drobnej przyjemności, by zaoszczędzić pieniądze i pomóc dzieciom, które jeszcze nie poznały Pana Jezusa.

To nie była dziewczynka bez wad, ale miała szczere i wielkie serce. Bardzo kochała Pana Jezusa i Maryję, Jego Mamę. Ta miłość pomogła jej stać się kimś, kim bardzo chciała zostać. Jej marzenie, by być misjonarką w każdym zakątku ziemi, a jednocześnie karmelitanką w klasztorze, wydawało się niemożliwe do spełnienia. A jednak Pan Bóg je urzeczywistnił. Ta dziewczynka to św. Tereska od Dzieciątka Jezus, która została karmelitanką i dotarła do najdalszych zakątków świata, choć nigdy nie opuściła klasztoru. W jaki sposób? Wspierając misjonarzy modlitwą i wyrzeczeniami. Dziś jej imię nosi tysiące parafii na świecie, a ona sama jest patronką misji.

Kiedyś św. Tereska powiedziała, że głosić Pana Jezusa, to znaczy kochać Go, kochać Jego Kościół oraz ludzi, którzy są obok nas, ale także tych, którzy są daleko i potrzebują naszej pomocy. Siostra w klasztorze, chory w szpitalu lub ubogie dziecko może sprawić, że Pan Jezus będzie bardziej znany i kochany nawet na drugim krańcu świata.

A teraz zastanówmy się, jak my możemy wspierać misję?

Omawiamy różne rodzaje pomocy: pomoc modlitewną i materialną...

Dzięki takiej pomocy każdy z nas staje się misjonarzem, mimo że nie wyjeżdża do dalekiej Afryki czy Oceanii. Każdy – obojętnie czy ma lat 8, 12, 20, 40 czy 80. Czy to nie jest wspaniałe, że dzięki nam ktoś odkryje miłość Pana Jezusa i odnajdzie szczęście i drogę do nieba?

Zaśpiewajmy teraz piosenkę, która ma bardzo piękne i mądre słowa: *Dopóki żyje na świecie choćby jeden tylko człowiek, który nie zna i nie kocha Jezusa Chrystusa, Zbawiciela świata, nie wolno ci spocząć.*

Jeśli w parafii są dzieci z ogniska misyjnego, możemy poprosić je, by opowiedziały, jak one wspierają misję.

Pamiętajcie, że najważniejsze jest, by wszystko, co robimy, wypływało z serca, z miłości do Pana Jezusa. Bo kiedy zabraknie miłości, życie stanie się puste i bezcelowe. Święty Paweł mówi: „Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a miłości bym nie miał, stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brzęmiący” (1 Kor 13, 1).

Wspomniana wcześniej siostra z Algieru i wielu innych misjonarzy i misjonarek odnaleźli to, co jest w życiu najważniejsze. Z miłości do Pana Jezusa służą najuboższym i chorym. I daje im to prawdziwą radość. A czy my odnaleźliśmy już sens swojego życia? Czy wiemy, co jest dla nas najważniejsze i najpiękniejsze?

Wszystko to, co w swoim życiu czynimy, musi wypływać z miłości. Przychodzimy na Mszę św., ponieważ kochamy Pana Jezusa i chcemy czynić tylko to, co się Jemu podoba. Przyjmujemy Komunię św., ponieważ pragniemy zawsze gościć Go w swoim sercu. Modlimy się, ponieważ Jemu podoba się, gdy z Nim rozmawiamy.

Pan Jezus powiedział do swoich apostołów: „Idźcie i głosźcie Ewangelię”. Te słowa wciąż są aktualne. I dotyczą całego Kościoła – każdego z nas. Jesteśmy wielką Bożą rodziną, dlatego wspierajmy się wzajemnie. Przez modlitwę, cierpienie i pomoc materialną wspierajmy naszych braci i siostry na innych kontynentach, ponieważ nie możemy być spokojni, gdy tylu ludzi nie zna jeszcze Pana Jezusa.

Ks. Michał Kisiel, Drohiczyn

Modlitwa wiernych

„Nasze głoszenie Ewangelii wśród was nie dokonało się przez samo tylko słowo, lecz przez moc i przez Ducha Świętego”. Wsłuchując się w słowa św. Pawła z dzisiejszej liturgii, prosimy o dary Ducha Świętego potrzebne nam do głoszenia Dobrej Nowiny, ale także do radosnego świadczenia o miłości Boga do człowieka:

– Boże Ojczy, prosimy Cię za Kościół święty – za biskupów, kapłanów i za papieża Franciszka – aby umocniony Twoją łaską nie ustawał

w głoszeniu pokoju i miłości wszystkim ludziom. Niech Dobra Nowina o Jezusie, który pragnie zbawienia każdego człowieka, dotrze aż na krańce ziemi. *Ciebie prosimy...*

– Boże Ojcze, prosimy Cię za wszystkich misjonarzy i misjonarki, aby z miłością i odwagą głosili radosną nowinę o Panu Jezusie tym wszystkim, do których zostali posłani. Spraw, aby byli narzędziami Twojego pokoju w świecie. *Ciebie prosimy...*

– Boże Ojcze, prosimy Cię za dzieci całego świata, a szczególnie za te, które cierpią głód, niesprawiedliwość i inne krzywdy. Niech poznają Twoją miłość i radość przyjaźni z Tobą. *Ciebie prosimy...*

– Boże Ojcze, prosimy Cię za Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci, aby przez swoją działalność i zaangażowanie spieszyło z pomocą dzieciom, które nie znają Ewangelii i znajdują się w potrzebie. Niech Twoją miłością rozpala szkoły, parafie i miejsca naszego codziennego życia. *Ciebie prosimy...*

– Boże Ojcze, prosimy Cię za zmarłych, zwłaszcza za zmarłych misjonarzy, aby za trud głoszenia ludziom Ewangelii otrzymali wieczną radość przebywania z Tobą w królestwie niebieskim. *Ciebie prosimy...*

– Boże Ojcze, prosimy Cię za wszystkich, którzy we współczesnym świecie cierpią prześladowania za swoją wiarę. Umocnij ich w dawaniu świadectwa o Tobie. *Ciebie prosimy...*

– Boże Ojcze, prosimy Cię za nas zgromadzonych wokół ołtarza, abyśmy umocnieni Ciałem i Krwią Twojego Syna odważnie szli za Nim przez całe życie i byli świadkami Jego miłości. Prosimy, pogłębiaj w nas poczucie odpowiedzialności za dzieło misyjne Kościoła. *Ciebie prosimy...*

Bądź uwielbiony Ojcze za Twojego Jednorodzonego Syna, który przyszedł na świat, aby odkupić nasze winy i pojednać nas z Tobą. Wysłuchaj nasze prośby i uczyn nas radosnymi świadkami Twojej miłości. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Procesja z darami

Do ołtarza, na który za chwilę przyjdzie Pan Jezus pod postaciami chleba i wina, niesiemy symboliczne dary. Pragniemy przez nie wyrazić swoją pamięć o wszystkich naszych cierpiących rówieśnikach świata.

Zapalona świeca chrzcielna symbolizuje światło wiary otrzymane na chrzcie świętym. Prosimy Cię, Panie, by każde ludzkie serce poznało i pokochało Ciebie, a nas umocnij, byśmy żyli jak dzieci Światłości.

Afryka – kolor zielony. W symbolu **chleba** przyjmij, Panie, ból wszystkich dzieci chorych, głodnych, niedożywionych i cierpiących z powodu wojen, a nas naucz dzielenia się z nimi darami duchowymi i materialnymi

Azja – kolor żółty. W symbolu **zabawek** przyjmij, Panie, cierpienia wszystkich dzieci, które nie mają radosnego dzieciństwa, ponieważ są wykorzystywane do różnego rodzaju pracy, a nas naucz pomocy tym, którzy ciężko pracują.

Oceania – kolor niebieski. W symbolu **książki i zeszytu** przyjmij, Panie, cierpienia dzieci, które nie mogą się uczyć, a nas naucz solidności w nauce.

Ameryka – kolor czerwony. W symbolu **serca** przyjmij, Panie, cierpienia dzieci bezdomnych i samotnych, żyjących na ulicach, a nas naucz wrażliwości na wszystkich, którzy się smucą i płaczą.

Europa – kolor biały. W symbolu **smartfona** przyjmij, Panie, samotność europejskich dzieci, które często posiadają wszystko oprócz miłości rodziców i wychowania religijnego, a nas naucz troski o to co duchowe, a nie tylko materialne.

Chleb i wino za chwilę zostaną przemienione w Twoje Ciało i Twoją Krew. Prosimy Cię, Panie, abyśmy umocnieni Eucharystią budowali swoje życie na skale, którą jest Jezus Chrystus.

S. Dorota Ostolska FMM

ROZWAŻANIA RÓŻAŃCOWE

Tajemnice radosne

W tajemnicach radosnych, z różańcem w dłoni, razem z Maryją będziemy przeżywać Jej radości i troski. Są to także radości i troski misjonarzy głoszących Ewangelię. I dziecięcych serc. Serc dzieci w Afryce, Ameryce, Azji, Europie i Oceanii.

1. Zwiastowanie Najświętszej Maryi Pannie

Archanioł Gabriel pyta Maryję, czy zgodzi się zostać Mamą Boga. Młodziutka Maryja boi się, nie rozumie, ale bardzo ufa Bogu. Odpowiada więc „Tak”.

Misjonarz słyszy wezwanie, czy chce wyjechać daleko, zostawić przyjaciół i dom, by głosić miłość Boga. Nie wie, jak będzie, czy da sobie radę, czy nie zachoruje? Jednak się zgadza.

Maryjo, nasza Mamo, bądź z misjonarzami w każdej chwili i przytulaj ich do swego serca.

2. Nawiedzenie św. Elżbiety

Maryja z Jezusem pod sercem idzie w odwiedziny do Elżbiety, która również spodziewa się dziecka. Droga jest bardzo daleka i trudna. I spotykają się dwie przyszłe mamy. Jedna ma pod sercem Jezusa, Syna Bożego, a druga Jana Chrzciciela, największego z proroków. Wiele lat później św. Jan będzie głosił nadejście Mesjasza – Tego, który nas zbawi.

Nasze drogi też są czasem trudne, ale z Panem Jezusem możliwe do pokonania.

Maryjo, nasza Mamo, dziękujemy Ci za tych, którzy pokonują wszelkie trudy, aby mówić o Panu Bogu i Jego miłosierdziu.

3. Narodzenie Pana Jezusa

Kiedy rodzi się Jezus, Maryja jest bardzo szczęśliwa. Tak jak szczęśliwe były nasze mamy, kiedy my się urodziliśmy. Na pewno chciała opowiedzieć o swojej radości wszystkim wokół. Do Nowonarodzonego

Jezusa przychodzą pasterze. Oni również dziękują i wielbią Boga za tak wspaniały dar.

Dziękujemy Ci, Maryjo, nasza Mamo, za to, że dzięki misjonarzom mieszkańcy całej ziemi mogą dowiedzieć się o narodzinach Zbawiciela.

4. Ofiarowanie Pana Jezusa w świątyni

Maryja z Józefem przynoszą maleńkiego Jezusa do świątyni, aby przedstawić Go Bogu. Jest tam obecny starzec Symeon, który bardzo długo czekał na spotkanie Zbawiciela. I oto dostrzega Go w maleńkim Jezusie. Jest szczęśliwy, bo wypełniło się to, na co czekał całe życie.

W wielu miejscach świata ludzie również czekają na Dobrą Nowinę, chcą poczuć radość i usłyszeć, że są kochani przez Boga.

Maryjo, nasza Mamo, bądź z tymi, którzy niecierpliwą się już, oczekując na Dobrą Nowinę.

5. Znalezienie Pana Jezusa w świątyni

Maryja z Józefem wracają z Jerozolimy. Nagle okazuje się, że nie ma z nimi Jezusa. Są przerażeni. Co się mogło stać? Powracają więc do miasta, gdzie w świątyni widzą swojego Syna, który naucza, mówi o nadejściu Zbawiciela. A wszyscy uważnie słuchają dwunastoletniego Jezusa.

Maryjo, nasza Mamo, postaw na naszej drodze ludzi, którzy będą rozświetlać drogę naszego życia.

Zakończenie

Maryjo, Matko wszystkich ludzi, bądź zawsze tam, gdzie brakuje radości, pocieszaj smutnych, dodawaj odwagi wątplącym i zrezygnowanym. Pragniemy Cię kochać z całego serca i być zawsze wiernymi Twojemu Synowi, Jezusowi Chrystusowi.

Elżbieta Polkowska, PDM Warszawa

Tajemnice światła

Przygotowujemy odpowiednią dekorację. Dzieci mogą się ubrać w stroje kontynentalne i nauczyć modlitw w różnych językach świata. Każda grupa zapala świecę w kolorze danego kontynentu i ustawia ją obok dekoracji.

Panie Jezu, Ty sam siebie nazwałeś Światłem świata. Modłę się dzisiaj za mieszkańców wszystkich kontynentów, aby w ich sercach zajaśniało Twoje światło.

1. Chrzest Pana Jezusa w Jordanie

Panie Jezu, podczas Twojego chrztu w Jordanie Bóg-Ojciec wypowiedział o Tobie najważniejsze słowa: „To jest mój Syn umiłowany”. Te słowa sprawiają mi ogromną radość, bo wiem, komu wierzę!

Kiedy jednak pomyślę o milionach dalekich koleżanek i kolegów, którzy jeszcze nigdy tego nie usłyszeli i wciąż Ciebie nie znają, to bardzo boli mnie serce. Proszę zatem Ducha Świętego o światło, żebym wiedział, jak już dzisiaj mam służyć, składać ofiary i jak głosić, by przyczynić się do poznania Ciebie, Syna Bożego.

2. Objawienie się Pana Jezusa na weselu w Kanie Galilejskiej

Panie Jezu, ze zdumieniem patrzę na Ciebie, gdy dokonujesz cudu zamiany wody w wino. A chciałbym na Ciebie patrzeć z wiarą i miłością jak Twoja Mama, Maryja. Proszę Cię, przymnóż mi wiary... Tak bardzo chcę wierzyć, że moja modlitwa, ofiara i służba, dołączone do Twojej Ofiary, są w stanie przemienić smutne oblicze wielu miejsc na świecie, pozbawionych światła Ewangelii i mocy Eucharystii, w szczęśliwą wiosnę.

Proszę też Twoją Mamę, Gwiazdę Ewangelizacji, by czuwała nad wszystkimi misjonarzami, nad dorosłymi i dziećmi zrzeszonymi w Papieskich Dziełach Misyjnych, by jak słudzy z Kany Galilejskiej byli gotowi pełnić wszystko, cokolwiek im powiesz.

3. Głoszenie królestwa Bożego i wzywanie do nawrócenia

Panie Jezu, klękczę u Twoich stóp i otwartym sercem słucham nauki, którą głosisz. Czuję, że królestwo Boże, o którym mówisz, rośnie we mnie. Coraz bardziej rozumiem, dlaczego tak ważne jest, żebym każdego dnia zwracał ku Tobie swoją twarz. By wszystko, co robię i czym żyję, dokonywało się w świetle Twojego oblicza. Wiem, że choć jeszcze jestem mały, to już dziś od świętości mojego życia zależy obraz świata. Mimo że sam jestem w nim tylko niewielkim szczegółem.

Proszę, przyjdź królestwo Twoje do serc, które jeszcze Ciebie nie znają. Przyjdź również przez moją postługę i moją świętość.

4. Przemienienie na Górze Tabor

Panie Jezu, przemieniony na Górze Tabor, jesteś taki piękny, że aż Twoi apostołowie są pod ogromnym wrażeniem. Ja także jestem niezmiernie szczęśliwy, wpatrując się w Twą przemienioną twarz. Tak bardzo pragnę, aby Twoje przemienione oblicze zobaczyły miliony ludzi na świecie: rodziny żyjące w slumsach wielkich miast, dzieci mieszkające na ulicach, żyjący w ciągłym strachu mieszkańcy krajów, gdzie prowadzone są wojny, prześladowani chrześcijanie i wszyscy, którzy pragną Boga.

Przyzywam Ducha Świętego i proszę: wzbudź iskrę powołania misyjnego w wielu sercach i poślij je na swoje żniwo. Przez postługę misjonarzy Twoja przemieniona twarz zajaśnieje w życiu, cierpieniach i problemach udręczonych ludów świata.

5. Ustanowienie Eucharystii

Panie Jezu, Ty w Wieczerniku wzięłeś chleb w swoje ręce i powiedziałeś: „Bierzcie i jedzcie, to jest Ciało moje”. Kiedy teraz w Eucharystii przychodzisz do naszego życia, to przemieniasz nas w siebie samego, a patrząc na nas, mówisz o nas: „To jest Ciało moje”.

Panie Jezu, jestem taki szczęśliwy, że mieszkasz we mnie, a ja mieszkam w Tobie. Chciałbym, aby również moi rówieśnicy z krajów misyjnych mogli się cieszyć przynależnością do Twego Ciała. Modłę się za nich, umieszczam ich w Twoim sercu, kocham ich. Może kiedyś złożysz we mnie dar powołania do wyjazdu na misje. Daj mi wtedy łaskę radosnej odpowiedzi: „Oto idę”, abyś przeze mnie mógł wielu zyskać swoim Ciałem.

S. Helena Łukasik SSCJ

Tajemnice bolesne

Panie Jezu, dziś, w kolejnym dniu naszej modlitwy za misje i misjonarzy, chcemy wraz z Twoją Mamą, Maryją, kroczyć za Tobą i rozważać

bolesne tajemnice różańca. Spraw, abyśmy w skupieniu mogli wpatrywać się w Ciebie i powierzać Ci wielkie sprawy Kościoła świętego. Przed ołtarzem będziemy składać symboliczne przedmioty, podkreślając w ten sposób, za kogo modlimy się w kolejnych tajemnicach różańca.

1. Modlitwa Pana Jezusa w Ogrodzie Oliwnym

Panie Jezu, poprzez swoją modlitwę w Ogrodzie Oliwnym uczysz nas, jak być obecnym w życiu innych. Biorąc przykład z Ciebie, modlimy się za papieża Franciszka i całe misyjne dzieło Kościoła. Prosimy, udzielaj nam nieustannie łaski żarliwej i wytrwałej modlitwy za naszych braci i siostry z innych kontynentów.

Dzieci kładą przed ołtarzem obraz modlącego się papieża.

2. Biczowanie Pana Jezusa

Panie Jezu, kiedy w milczeniu znosiłeś okrutne biczowanie, pokazałeś nam, że prawdziwa miłość jest większa niż ból zadawany przez tych, których kochamy. Prosimy Cię zatem w tej tajemnicy za wszystkich prześladowców Kościoła, za terrorystów i ludzi, którzy innych zmuszają do zła, aby doświadczyli łaski poznania, że Ty ich kochasz.

Dzieci kładą przed ołtarzem gruby sznur, karabin-zabawkę i cegły.

3. Cierniem ukoronowanie Pana Jezusa

Panie Jezu, nasz Królu w cierniowej koronie, tajemnica ta ukazuje nam, że doświadczyłeś bezdusznego szyderstwa, pogardy i znieważenia. Niech z tych bolesnych doświadczeń popłynie Twoja pomoc i pocieszenie dla najsłabszych, czyli do dzieci porzucanych, zmuszanych do pracy oraz do żołnierskich praktyk i walk.

Dzieci przed ołtarzem kładą ubranka, niektóre zabrudzone i podarte.

4. Droga krzyżowa Pana Jezusa

Panie Jezu, droga, którą szedłeś na Golgotę, okazała się dla nas drogą zbawienia, ocalenia, uwolnienia i rozpoznania, że Ty zawsze jesteś blisko nas. Prosimy Cię, pomóż i nam kroczyć drogą, na której będziemy

budować most braterstwa z dziećmi całego świata. Chroń nas od dróg, na których zapomnimy o naszych potrzebujących rówieśnikach.

Dzieci opierają o ołtarz karton z rysunkiem mostu i napisami: Modlitwa, Ofiara, Służba, Talenty.

5. Śmierć Pana Jezusa

Panie Jezu, Ty przeszedłeś bramę śmierci i ją pokonałeś. Dla Ciebie męka i krzyż nie okazały się przegraną, ale wygraną. Wielu, zwłaszcza dzieci-żołnierzy, dzieci-ulicy, dzieci głodujących i pozostawionych bez opieki medycznej, poszło już i tym Twoim śladem. Prosimy Cię, obdaruj ich wszystkich niebem, największą wygraną.

Dzieci stawiają przed ołtarzem kilka zniczy.

S. Daniela Radomska OP

Tajemnice chwalebne

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Życie zwycięża śmierć, miłość zwycięża wrogość, nienawiść i cierpienie. W obecnych czasach zmartwychwstanie Pana Jezusa dokonuje się m.in. wówczas, kiedy panuje pokój, głodni otrzymują żywność, dzieci mogą się uczyć, a te żyjące na ulicy znajdują dom, chorzy zaś odpowiednią opiekę. Jednym słowem wtedy, kiedy każdy człowiek ma warunki do godnego życia.

Panie Jezu, bądź pochwalony za to, co mamy! Spraw, abyśmy nigdy nie byli obojętni wobec potrzeb innych.

Pieśń: O śmierci, gdzie jesteś o śmierci

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Panie Jezu, przez Twoje wniebowstąpienie chcesz nam ukazać, że tu, na ziemi, jesteśmy tylko przez chwilę, na ograniczony czas. Nasz ostateczny dom jest w niebie.

Bądź pochwalony, Panie, za to, że przygotowałeś dla nas wieczne

miejsce w niebie! Bądź pochwalony za każdym razem, kiedy z miłości do Ciebie otwieramy swoje serca dla innych!

Pieśń: *Być bliżej Ciebie chcę*

3. Zesłanie Ducha Świętego

Panie Jezu, Ty powiedziałaś, nikt nie może wołać *Abba-Ojciec* bez pomocy Ducha Świętego. My możemy tak wołać, ponieważ wiemy, że Twój Duch mieszka w nas.

Bądź pochwalony, Panie, za Ducha Świętego, który nas prowadzi!
Bądź pochwalony przez nasze dobre wybory i czyny!

Pieśń: *Ty wyzwoliłeś nas, Panie*

4. Wniebowzięcie Maryi

Maryjo, Ty na zawsze oddałaś się Bogu, kiedy powiedziałaś „Oto ja, służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa” Prosimy, módl się za nami, abyśmy zawsze byli wierni Bogu w słowach i czynach.

Panie Boże, bądź pochwalony przez każdą osobę Tobie wierną!

Pieśń: *Ofiaruję Tobie, Panie mój, całe życie me*

5. Ukoronowanie Maryi na Królową nieba i ziemi

Panie Boże, Maryi wystarczyłoby być z Tobą. Ona poddała się Tobie na ziemi. Jednak Ty, będąc niezmiernie hojnym w swej dobroci, zrobiłeś dla Niej jeszcze więcej.

Bądź pochwalony, Panie, za dobroć Twoją! Spraw, byśmy naśladować Ciebie, chętnie szli naprzeciw naszym braciom i siostram w potrzebie.

Pieśń: *Hymn PDMD*

*S. Anafrida Biro, Zgromadzenie Sióstr
Misjonarek NMP Królowej Afryki, Tanzania*

KATECHEZA DLA DZIECI ZE SZKOŁY PODSTAWOWEJ

TEMAT: DZIELMY SIĘ WIARĄ, ABY BYĆ SZCZĘŚLIWYMI

I. ZAŁOŻENIA EDUKACYJNE

1. CELE SZCZEGÓŁOWE:

- uświadomienie uczniom, że „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” (Dz 20, 35)
- przedstawienie wiary jako bezcennego daru, którym należy się dzielić
 - wprowadzenie do misji *ad gentes*
 - odkrycie solidarności z innymi wierzącymi, zwłaszcza żyjącymi w krajach misyjnych

2. METODY I ŚRODKI DYDAKTYCZNE:

- legenda o „Złotej kacce”
- informacje o Papieskim Dziele Misyjnym Dzieci ze strony internetowej

II. PRZEBIEG KATECHEZY

1. Modlitwa

Prosimy dzieci o skupienie. Wspólnie odmawiamy modlitwę „Ojciec nasz”. Można także zaśpiewać: „Jezus jest tu” lub inną piosenkę mówiącą o radości płynącej z tego, że Jezus jest z nami. Witamy dzieci, wyrażając radość ze spotkania, podczas którego będziemy zastanawiać się nad bardzo ważną prawdą.

2. Wprowadzenie do tematu

Posłuchajmy teraz pięknej polskiej legendy o „Złotej kaczce”.

Można zaproponować jej czytanie z podziałem na role. W tym celu wybieramy dzieci, które wcielą się w rolę Kuby, złotej kaczki, starca i żebraka. Sami zaś możemy czytać kwestie narratora. Legendę można też samemu opowiedzieć.

↪ **Legenda o Złotej Kaczce** ↩

Narrator: Dawno, dawno temu, żył sobie w Warszawie ubogi chłopiec, który miał na imię Kuba. Był przez wszystkich bardzo lubiany, ponieważ miał dobre serce. W tamtych czasach ludzie spotykali się w gospodach, by rozmawiać i wspólnie się bawić. Pewnego razu Kuba, siedząc wieczorem w gospodzie, spotkał starca, który opowiadał stare baśnie i legendy. Wszyscy z zaciekawieniem go słuchali.

Starzec: Jestem już stary, ale chciałbym zdradzić wam pewną tajemnicę, o której opowiadali mi kiedyś rodzice. Otóż jest w Warszawie pewien pałac, w którego podziemiach znajduje się zaczarowane jezioro. Po jego tafli pływa przedziwny ptak. To złota kaczka.

Kuba: Eee..., nie wierzę, kaczka cała ze złota?

Starzec: Tak. Kaczka ta pilnuje wspaniałych skarbów! Jest ich tak dużo i są tak cenne, że można za nie kupić całe miasto.

Narrator: Kuba przejął się opowiadaniem starca i postanowił wyruszyć na poszukiwanie tajemniczego jeziora i równie tajemniczej kaczki. Poprosił mężczyznę o wskazówki, a ten opowiedział mu wszystko, co wiedział o tym dziwnym miejscu. Kuba był chłopcem odważnym i ciekawym świata, dlatego postanowił sprawdzić, ile prawdy kryje się w tym opowiadaniu. Wkrótce wyruszył na poszukiwanie pałacu i zaczarowanego jeziora. Kierując się wskazówkami, jakie dał mu starzec, dotarł wreszcie do pałacu. W piwnicznym murze znalazł szczelinę, przez którą wszedł do środka i świecąc sobie łuczycywem, zaczął schodzić po stromych schodach. Prowadziły one coraz niżej i niżej.

Przechodził przez ciemne i wilgotne korytarze. Wreszcie dotarł na miejsce, które chciał zobaczyć. Jego oczom ukazało się tajemnicze jezioro oświetlone złotymi promieniami. Gdy zachwycił się pięknym widokiem, ujrzał płynącą ku niemu złotą kaczkę. Wyglądała dokładnie tak, jak opowiadał starzec. Cała była ze złota, na głowie miała przepyszną koronę, na szyi wspaniały naszyjnik, a końcówki jej skrzydeł połyskiwały drogocennymi brylantami.

Złota kaczka: Dzień dobry, chłopcze. Cieszę się, że udało ci się dotrzeć aż tutaj. Pewnie chcesz, jak wielu innych przed tobą śmiazków, być szczęśliwy i bogaty? Szukasz skarbów?

Kuba: Tak, starzec mi opowiadał, że są przeogromne.

Złota kaczka: Otrzymasz je, ale najpierw musisz przejść próbę! Dam ci sto złotych dukatów. To wielka suma pieniędzy, którą musisz wydać w ciągu jednego dnia. Ale uważaj, możesz je wydawać tylko na własne potrzeby i przyjemności. Nie wolno ci dać nikomu ani grosika. Jeśli ci się uda, otrzymasz skarby, których strzegę!

Narrator: Kuba pożegnał złotą kaczkę i ze złotymi dukatami w kieszeniach szybko opuścił podziemia pałacu. Miał jeden dzień, by to wszystko wydać. Kupił sobie nowe ubrania u najdroższego krawca w mieście. U szewca zamówił parę solidnych butów. Zjadł przepyszny obiad w najwykwintniejszej gospodzie i potem długo jeszcze zajadał się słodyczami. Kupił konia z drogocenną uprzężą... Powoli, powoli sakiewka pustoszała. Kuba cały czas myślał tylko o sobie, co by tu jeszcze kupić, jaką przyjemność sprawić. Późnym wieczorem, gdy nastał czas powrotu do złotej kaczki, został mu tylko jeden mały pieniążek. Biegając w kierunku pałacu, chłopiec zobaczył kram z chlebem i ciastkami. To dobrze, tutaj wydaję ostatni grosz – pomyślał. Nagle zobaczył biednego, starego żebraka.

Żebrak: Dobry chłopcze, pomóż mi. Jestem głodny, schorowany, nie mam nikogo.

Kuba: Dobrze! Niestety, mam tylko jeden grosik, ale może to wystarczy, by zaspokoić głód. Za niego kupisz sobie trochę chleba.

Narrator: Kuba się nie zawahał. Pieniążek, który trzymał w dłoni, oddał żebrakowi. Wiedział, że utraci skarb, ale to nie było dla niego ważne. Cieszył się z dobrego uczynku. Mógł komuś pomóc i to było najważniejsze. Gdy tylko pieniążek trafił do ręki żebraka, pojawiła się złota kaczką.

Złota kaczką: Nie spełniłeś warunku. Nie mogę oddać ci skarbów, których strzegę. Do widzenia!

Narrator: Kuba spojrzął na żebraka i uśmiechnął się. „Więcej szczęścia jest w dawaniu aniżeli w braniu” – pomyślał i odszedł pełen radości. W jednej chwili znikło wspaniałe ubranie, buty, koń i wszystko, co sobie kupił w ciągu dnia. Na nowo stał się ubogim chłopcem, ale był szczęśliwy jak nigdy dotąd. Stary żebrak przepowiedział Kubie szczęśliwe życie. Chłopiec został szewcem. Znalazł dobrą pracę i nigdy nie narzekał, że mu czegośkolwiek brakuje.

3. Rozwinięcie

Inicjujemy rozmowę z dziećmi. Odwołując się do legendy, staramy się skierować ich uwagę na to, że Kuba, choć utracił bogactwa, zyskał coś o wiele więcej – szczęście.

Pytania:

1. Jak przejawiała się dobroć Kubie?
2. Do czego namawiała chłopca złota kaczką? Na czym polegała próba?
3. Dlaczego chłopiec był szczęśliwy, choć nie udało mu się wyjść zwycięsko z próby?
4. Kto to jest egoista? Czy taki człowiek może być szczęśliwy?

W podsumowaniu zauważamy, że każdy człowiek pragnie być szczęśliwy. Jednak szczęścia nie można osiągnąć, będąc egoistą i myśląc tylko o sobie. Kuba był radosny i bardzo zadowolony, kiedy pomógł żebrakowi. Miał dobre serce, dlatego podzielił się z nim tym, co sam miał.

Takim najcenniejszym skarbem, który my posiadamy, jest wiara w Chrystusa. Możemy Go przyjmować w Komunii św. On mieszka w naszych sercach. Uczy nas, jak żyć. Dzięki Niemu i żyjąc w przyjaźni z Nim, jesteśmy szczęśliwi i radośni. Pan Jezus każdemu z nas obiecuje niebo. To o wiele więcej niż wszystkie bogactwa świata.

Nikt z nas nie może być egoistą. Musimy dzielić się swoją wiarą z innymi ludźmi. Jest to skarb, którego nie można zatrzymać tylko dla siebie. Pan Jezus chce, abyśmy nie tylko my Go poznali i pokochali, ale wszyscy ludzie. Także ci, którzy żyją daleko, na odległych kontynentach. Dlatego posyła do nich misjonarzy.

Odwołując się do doświadczenia dzieci, ich wiedzy, a także spotkań z misjonarzami, staramy się uzmysłwić im, że wszyscy jesteśmy odpowiedzialni za misję.

Pytania:

1. Kim jest misjonarka lub misjonarz?
2. Kto może zostać misjonarzem?
3. Kto z was spotkał prawdziwego misjonarza?
4. Czym zajmują się misjonarze?
5. Jak możemy pomóc misjonarzom, którzy w dalekich krajach głoszą Ewangelię?

Przedstawiamy ideę Papieskiego Dzieła Misyjnego Dzieci. Mówimy o tym, w jaki sposób dzieci mogą pomagać misjonarzom. Szczegółowe informacje o działalności PDMD można zaczerpnąć ze strony <http://www.pdmd.missio.org.pl>

„Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci, pozostając wierne intencjom założyciela, dąży do rozpalenia w sercach katolickich dzieci miłości

do misji oraz poczucia solidarności, tak duchowej jak i materialnej, wobec rówieśników na całym świecie. Dzieło stara się zwrócić uwagę najmłodszych chrześcijan na potrzeby ich braci nie znających jeszcze Chrystusa, dlatego też wydaje czasopismo *Świat Misyjny* oraz różne broszury mające na celu informację i formację misyjną katolickich chłopców i dziewcząt.

POMOC DUCHOWA

Na pierwszym miejscu Dzieło stawia aspekt duchowy, czyli budowanie królestwa Bożego na ziemi w dzieciach i poprzez dzieci.

Dzieci niosą duchową pomoc poprzez:

MODLITWĘ

Modlitwa jest nieustannym wspieraniem misji Kościoła. W ten sposób dzieci towarzyszą misjonarzom i wypraszają skuteczność głoszonego przez nich Bożego słowa.

WYRZECZENIA

Składanie Bogu duchowych ofiar – zwłaszcza ofiarowywanie z miłością cierpienia, które pojawia się również w życiu dzieci – jest wielkim darem dla misji.

ŚWIADECTWO ŻYCIA

Dzieci poprzez pogłębianie przyjaźni z Jezusem dają duchowe wsparcie misjom i misjonarzom.

DOBRE UCZYNKI

W intencji misji dzieci podejmują dobre uczynki, a przez to wzrastają w życzliwości i wrażliwości na potrzeby innych.

POMOC MATERIALNA

Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci jest *przedłużeniem rąk Ojca Świętego*. Za jego pośrednictwem pomoc zebrana przez dzieci PDMD dociera do ich rówieśników, nawet tam – a często szczególnie tam – gdzie żadna inna pomoc nie dochodzi.

Ofiary składane przez dzieci przybierają różną formę:

- regularnie składają swój *grosik* jako owoc własnych wyrzeczeń;
- dzielą się częścią tego, co otrzymują z okazji I Komunii Świętej, składając okolicznościowe koperty w misyjnym dniu Białego Tygodnia;
- zbierają ofiary od dorosłych, np. przy okazji kolędowania misyjnego;
- podejmują własne inicjatywy i z myślą o innych realizują różne pomysły – np. bale, kiermasze, sprzedaż lampionów, baranków wielkanocnych i palm.

Dziecięce ofiary stają się częścią funduszu solidarności PDMD przeznaczonego na tworzenie i wspomaganie projektów służących dzieciom na misjach. Każdego roku – podczas zebrania Rady Wyższej Papieskich Dzieł Misyjnych – pieniądze te są rozdzielane jako dotacje zwyczajne na potrzeby dzieci na terenach misyjnych (na środki niezbędne do duszpasterstwa dzieci, do ich formacji chrześcijańskiej, do nauczania, do ochrony życia i zdrowia, szczególnie tam, gdzie wskutek klęsk głodu i z braku pomocy lekarskiej giną ich tysiące) oraz dotacje nadzwyczajne, które dotyczą specjalnych projektów pomocy najbardziej potrzebującym dzieciom świata.”

III. ZAKOŃCZENIE

Proponujemy wspólną modlitwę wstawienniczą za misjonarzy:

Módlmy się za misjonarki i misjonarzy, którzy opuścili swoje domy rodzinne, by w dalekich krajach głosić Chrystusa tym, którzy Go nie znają:

Módlmy się za Kościół, aby bez przeszkód rozwijał się na całej ziemi i by wszyscy ludzie mogli poznać Ewangelię. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za misjonarki i misjonarzy, by Chrystus umacniał ich w codziennej pracy, pocieszał w niepowodzeniach i dodawał sił. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się o liczne powołania misyjne, aby nie zabrakło tych, któ-

rzy pojedą do Afryki, Azji, Ameryki Południowej i Oceanii, by innym mówić o Chrystusie. *Ciebie prosimy...*

Módlmy się za dzieci, aby pomagały misjonarkom i misjonarzom swoimi modlitwami i ofiarami. *Ciebie prosimy...*

Panie Jezu, który dałeś nam największy skarb – wiarę, spraw, abyśmy dzielili się nią z naszymi najbliższymi w rodzinie, koleżankami i kolegami w szkole, ale także z dziećmi całego świata.

Ks. Zbigniew Sobolewski, dyrektor Dzieła Pomocy "Ad Gentes"

OBRZĘD PRZYJĘCIA DZIECI DO PAPIESKIEGO DZIEŁA MISYJNEGO

Drogie dzieci! Przez pewien czas przygotowowałyście się, aby teraz w sposób pełniejszy uczestniczyć w misyjnej działalności Kościoła. Papieskie Dzieło Misyjne Dzieci, którego szeregi dzisiaj powiększycie, obejmuje swą troską dzieci z krajów misyjnych, które jeszcze nie znają Pana Jezusa i cierpią z powodu różnego rodzaju niesprawiedliwości, a także pracujących wśród nich misjonarzy.

Znając wasze zamiary, powiedzcie wobec swoich rodziców, rodzeństwa i wszystkich tu obecnych, czy dobrowolnie i z ochotą podejmiecie się zadań, które stawia przed wami wasze misyjne dzieło. Pytam więc was:

CELEBRANS:

Czy chcecie pomagać dzieciom i misjonarzom z krajów misyjnych?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Skoro wyrażacie chęć niesienia tej szczególnej pomocy, zapytuję więc was: Czy chcecie codziennie modlić się za swoich rówieśników z krajów misyjnych nie znających jeszcze Pana Jezusa?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie swoje dobre uczynki ofiarować w intencji tych dzieci i misjonarzy, którzy im głoszą Pana Jezusa?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie część swoich drobnych oszczędności przeznaczać każdego miesiąca dla dzieci nie znających Pana Jezusa, głodnych, chorych, bezdomnych, nagich, opuszczonych i sprzedawanych w niewolę?

DZIECI:

Chcemy.

CELEBRANS:

Czy chcecie coraz więcej dowiadywać się o krajach misyjnych przez czytanie czasopisma „Świat Misyjny”?

DZIECI:

Chcemy.

Drogie dzieci, Pan Jezus, któremu pragniecie służyć poprzez niesienie pomocy misjonarzom i dzieciom z krajów misyjnych, niech umocni wasze dobre postanowienia i udzieli swej łaski do wytrwania w nich. Amen.

Bóg w Trójcy Jedyny niech wspomaga rodziców tych dzieci i zebranych tutaj wiernych, aby swoją modlitwą, słowem i świadectwem życia pomagali wytrwać im w powziętych postanowieniach, a przez to stać się radością i nadzieją Kościoła misyjnego. Amen.

OFIARY PDMD

W roku 2013 polskie dzieci należące do Papieskiego Dzieła Misyjnego zebrały 1 783 805, 36 zł

Ofiary z ich osobistych wyrzeczeń – 258 415,93 zł (z 37 diecezji)

Ofiary z I Komunii Świętej – 802 963,03 zł (z 40 diecezji)

Ofiary z „Kolędników Misyjnych” – 722 426,40 zł (z 41 diecezji)

Sekretariat Generalny PDMD w Rzymie wskazał projekty oraz kraje, do których zostały przekazane ofiary:

Republika Konga – 7 projektów

Demokratyczna Republika Konga – 17 projektów

Sudan – 9 projektów

Uganda – 3 projekty

Ekwador – 4 projekty

Filipiny – 3 projekty

Indie – 11 projektów

Tajlandia – 6 projektów

RAZEM – 60 projektów

STATYSTYKA MISYJNA

1. POLSCY MISJONARZE W ŚWIECIE

Dane Komisji Episkopatu ds. Misji z 18 maja 2014 r.

Polscy misjonarze na poszczególnych kontynentach w 2014 r.

Najwięcej polskich misjonarzy, tak jak i w latach ubiegłych, pracuje w Afryce – 828. Kraje, w których już od wielu lat znajduje się najwięcej polskich misjonarzy, to: Kamerun – 123, Zambia – 78, Tanzania – 67, Madagaskar – 58, Demokratyczna Republika Konga – 46, Republika Południowej Afryki – 45, Rwanda – 41 i Republika Środkowoafrykańska – 37.

W Ameryce Południowej i Środkowej pracuje 786 misjonek i misjonarzy z Polski. Krajami, w których jest najwięcej polskich misjonarzy, są: Brazylia – 261, Argentyna – 122, Boliwia – 119, Peru – 61, Ekwador – 40 i Paragwaj – 39.

W Azji jest 314 polskich misjonarzy. Już od wielu lat najwięcej polskich misjonarzy pracuje w Kazachstanie – 106, Izraelu – 53, na Filipinach – 31, w Japonii – 29, w Uzbekistanie – 17 i na Tajwanie – 14.

W Oceanii pracuje 70 misjonarzy: większość w Papui-Nowej Gwinei – 66.

Kontynent	Księża diecezjalni	Misjonarze świeccy	Siostry zakonne	Zakonnicy	Razem
Afryka	81	23	345	379	828
Ameryka Płd. i Śr.	161	20	163	442	786
Ameryka Pn.	6	-	1	10	17
Azja	41	6	126	141	314
Europa	-	3	-	-	3
Oceania	13	1	5	51	70
Razem	302	50	640	1023	2015

Pierwsze wyjazdy polskich misjonarzy w roku 2013

W 2013 r. pracę na misjach rozpoczęło 90 polskich misjonarzy i misjonek.

	Afryka	Ameryka	Azja	Oceania	Razem
Księża diecezjalni	3	11	6	-	20
Zakonnicy	8	8	10	3	29
Siostry zakonne	12	5	17	-	34
Misjonarze świeccy	5	2	-	-	7
Razem	28	26	33	3	90

Misjonarze z Centrum Formacji Misyjnej w Warszawie

Centrum Formacji Misyjnej w roku 2013/2014 przygotowywało do wyjazdu 35 misjonarzy. Wśród nich było 17 księży diecezjalnych, 9 sióstr zakonnych, 6 osób świeckich, 3 zakonników.

Wyjeżdżający w tym roku misjonarze pracować będą na wszystkich kontynentach: Afryka – 14 osób, Ameryka – 15 osób, Azja – 3 osoby, Oceania – 2 osoby, Europa – 1 osoba.

	Księża diecezjalni	Misjonarze świeccy	Siostry zakonne	Zakonnicy	Razem
Afryka	3	3	7	1	14
Ameryka	9	3	2	1	15
Azja	2	-	-	1	3
Oceania	2	-	-	-	2
Europa	1	-	-	-	1
Razem	17	6	9	3	35

Nowi polscy misjonarze w 2014 r.

W niedzielę 4 maja 2014 r. w Gnieźnie, podczas dorocznych obchodów ku czci św. Wojciecha, 41 misjonek i misjonarzy otrzymało krzyże misyjne z rąk abp. Celestino Migliore, Nuncjusza Apostolskiego w Polsce. Podejmą oni posługę misyjną w różnych Kościołach lokalnych na całym świecie. Wśród nowych misjonarzy jest 22 kapłanów (w tym 19 diecezjalnych), 2 diakonów, 9 sióstr zakonnych i 8 osób świeckich. Pochodzą z 26 diecezji (m.in. z tarnowskiej – 5, z gnieźnieńskiej – 4, a z gliwickiej, opolskiej, rzeszowskiej i sosnowieckiej – po 3). Pojadą do następujących krajów: Boliwia (3), Brazylia (1), Czad (7), Ekwador (3), Ghana (3), Gruzja (1), Islandia (1), Kamerun (3), Kazachstan (1), Kenia (1), Kolumbia (2), Kongo (1), Kuba (2), Madagaskar (1), Pakistan (1), Papua-Nowa Gwinea (2), Peru (5), Sudan Południowy (1), Tanzania (2), Urugwaj (1).

Ze szczegółową listą misjonarzy można zapoznać się na stronie internetowej Papieskich Dzieł Misyjnych: www.missio.org.pl.

Polscy biskupi misyjni

W szeregach polskich misjonarzy jest 20 biskupów: w Ameryce Płd. i Środkowej – 10, w Ameryce Pn. – 1, w Afryce – 6, w Azji – 3, w Oceanii – 1.

Ameryka Płd. i Środkowa

- bp Krzysztof Białasiak SVD – Boliwia (diec. Oruro)
- bp Stanisław Dowłasiewicz OFM Conv – Boliwia (Santa Cruz de la Sierra)
- bp Bonifacy Antoni Reimann OFM – Boliwia (Ñuflo de Chavez)
- bp Romuald Maciej Kujawski – Brazylia (Pampas)
- bp Marian Marek Piątek CSSR – Brazylia (Coari)
- bp Czesław Stanuła CSSR – Brazylia (Itabuna)
- bp Jan Wilk OFM Conv – Brazylia (Anapolis)
- bp Edward Zielski – Brazylia (Campo Maior)
- bp Jan Kot OMI – Brazylia (Zé Doca)
- bp Józef Słaby CSSR – Argentyna (prałatura terytorialna Esquel)

Ameryka Pn.

- bp Wiesław Krótki OMI – Kanada (Churchill – Zatoka Hudsona)

Afryka

- bp Eugeniusz Jureczko OMI – Kamerun (Yokaduma)
- bp Jan Ozga – Kamerun (Doumé-Abong-Mbang)
- bp Zygmunt Robaszkiewicz MSF – Madagaskar (Morombe)
- bp Stanisław Dziuba OSPPE – Republika Południowej Afryki (Umzimkulu)
- bp Adam Musiałek – Republika Południowej Afryki (De Aar)
- bp Tadeusz Kusy OFM – Republika Środkowoafrykańska (Kaga-Bandoro)

Azja

- abp Tomasz Peta – Kazachstan (Astana)
- bp senior Janusz Kaleta – Kazachstan (Karaganda)
- bp Jerzy Maculewicz OFM Conv – Uzbekistan (Taszkient)

Oceania

- abp senior Wilhelm Kurtz SVD – Papua-Nowa Gwinea (Madang)

2. STATYSTYKA KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO 2013

Z okazji Światowego Dnia Misyjnego – 20 października 2013 r. – Agencja *Fides* ukazuje panoramę Kościoła misyjnego w świecie. Tabele pochodzą z „Rocznika Statystycznego Kościoła” (dane z 31 grudnia 2011 r.) i dotyczą członków Kościoła, jego struktur duszpasterskich, a także działalności w dziedzinie zdrowia, pomocy i wychowania. W nawiasach podana jest zmiana: wzrost (+) lub spadek (-) względem roku poprzedniego.

Ludność świata

Na dzień 31 grudnia 2011 r. liczba ludności wynosiła 6 933 310 000 osób – ze wzrostem o 84 760 000 względem roku poprzedniego. Wzrost ponownie dotyczy wszystkich kontynentów: Azji (+ 46 690 000), Afryki (+ 23 932 000), Ameryki (+ 11 311 000), Europy (+ 2 332 000) i Oceanii (+ 495 000).

Katolicy

Na ten sam dzień liczba katolików wynosiła 1 213 591 000 – ze wzrostem o 17 920 000 względem roku poprzedniego. Wzrost dotyczy wszystkich kontynentów: Afryki (+ 8 047 000), Ameryki (+ 6 312 000), Azji (+ 2 577 000), Europy (+ 822 000) oraz Oceanii (+ 162 000). W procentach liczba katolików wzrosła o 0,04% (jak w ubiegłym roku), dochodząc do 17,50% ogółu ludności. Odnotowuje się wzrost w Afryce (+ 0,35%), Azji (+ 0,03%) i Oceanii (+ 0,1%). Lekki spadek odnotowano w Ameryce (- 0,09%) i w Europie (- 0,02%).

Liczba mieszkańców i katolików na jednego kapłana

Liczba mieszkańców przypadająca na jednego kapłana wzrosła o 117, osiągając 13 394. Na poszczególnych kontynentach przedstawia

się następująco: wzrost w Ameryce (+ 67), Europie (+ 39) i Oceanii (+ 120), spadek zaś Afryce (- 448) i w Azji (- 776).

Ogółem liczba katolików na kapłana wzrosła o 36, dochodząc do 2936. Wzrost został odnotowany na wszystkich kontynentach ponownie za wyjątkiem Azji (- 15): Afryka (+ 13), Ameryka (+ 36), Europa (+ 23), Oceania (+ 39).

Jednostki administracji kościelnej i stacje misyjne

Liczba jednostek administracji kościelnej wzrosła o 13 względem roku poprzedniego, dochodząc do 2979 wraz z nowymi jednostkami utworzonymi na wszystkich kontynentach: w Afryce (+ 7), Ameryce (+ 1), Azji (+ 3), Europie (+ 1) i Oceanii (+ 1).

Liczba stacji misyjnych z kapłanem wynosi 1782 (o 275 mniej niż w roku ubiegłym). Odnotowuje się ich wzrost w Afryce (+ 191), Ameryce (+ 228) i Europie (+ 41), podczas gdy spadki dotyczą Azji (- 734) i Oceanii (- 1). Liczba stacji misyjnych bez kapłana zmalała ogółem o 2229 i wynosi 131 453. Wzrost dotyczy jedynie Azji (+ 508), podczas gdy liczba tego typu stacji misyjnych zmniejszyła się w Afryce (- 1596), Ameryce (- 974), Europie (- 47) i Oceanii (- 120).

Biskupi

Liczba biskupów wzrosła o 28, osiągając ogółem 5132. Potwierdza się sytuacja z ubiegłego roku – wzrasta liczba biskupów diecezjalnych, natomiast spada liczba biskupów zakonnych. Liczba biskupów diecezjalnych wynosi 3906 (o 35 więcej niż w roku ubiegłym), a biskupów zakonnych 1226 (o 7 mniej). Wzrost liczby biskupów diecezjalnych dotyczy wszystkich kontynentów: Afryka (+ 5), Ameryka (+ 5), Azja (+ 11), Europa (+ 11), Oceania (+ 3). Liczba biskupów zakonnych wzrosła w Afryce (+ 2) i Oceanii (+ 3), natomiast zmalała w Ameryce (- 5), Azji (- 6) i Europie (- 1).

Kapłani

Ogólna liczba kapłanów na świecie wzrosła o 1182 względem poprzedniego roku, osiągając 413 418. Kontynentem, gdzie ponownie odnotowuje się spadek, jest Europa (- 2286). Mały spadek obserwujemy również w Oceanii (- 11), podczas gdy wzrost ma miejsce w Afryce (+ 1530), Ameryce (+ 407) i Azji (+ 1542).

Liczba kapłanów diecezjalnych wzrosła o 1337, dochodząc do 278 346. Wzrost odnotowano w Afryce (+ 1152), Ameryce (+ 564) i Azji (+ 817), a spadek w Europie (- 1162) i Oceanii (- 34).

Liczba kapłanów zakonnych spadła ogółem o 155 i wynosi 135 072. W ostatnich latach tendencje wzrostowe są w Afryce (+ 378) i Azji (+ 725), a w tym roku również w Oceanii (+ 23), podczas gdy spadki dotyczą Ameryki (- 157) i Europy (- 1124).

Diakoni stali

Liczba diakonów stałych w świecie wzrosła o 1350 i ogółem wynosi 40 914. Po raz kolejny największy wzrost jest w Ameryce (+ 879) i w Europie (+ 368), dalej plasuje się Azja (+ 43), Oceania (+ 40) i Afryka (+ 20).

Ogólna liczba diakonów stałych diecezjalnych wynosi 40 270, ze wzrostem o 1266. Ich liczba wzrosła na wszystkich kontynentach: w Afryce (+ 11), Ameryce (+ 896), Azji (+ 14), Europie (+ 330) i Oceanii (+ 15).

Ogólna liczba diakonów stałych zakonnych wynosi 644, ze wzrostem o 84 względem raportu z ubiegłego roku. Wzrost dotyczy Afryki (+ 9), Azji (+ 29), Europy (+ 38) i Oceanii (+ 25), a spadek jedynie Ameryki (- 17).

Bracia zakonnici i siostry zakonne

Liczba braci zakonnych ogółem wzrosła o 420 i obecnie wynosi 55 085. Wzrost dotyczy Afryki (+ 28) i Azji (+ 1089), a spadek Ameryki (- 398), Europy (- 232) i Oceanii (- 67).

W tym roku również potwierdza się ogólny spadek liczby sióstr zakonnych (- 8729) i ich liczba wynosi 713 206. Zwyżka dotyczy ponownie Afryki (+ 1488) i Azji (+ 2115), a spadek Ameryki (- 4515), Europy (- 7459) i Oceanii (- 358).

Instytuty świeckie

Liczba członków męskich instytutów świeckich wynosi 713, spała o 34 osoby. Na poziomie kontynentalnym odnotowuje się wzrost jedynie w Azji (+ 10), natomiast spadek w Afryce (- 9), Ameryce (- 18) i Europie (- 17). W Oceanii sytuacja i w tym roku nie uległa zmianie.

Liczba członków żeńskich instytutów świeckich w tym roku również zmalała o 1489 osób, dając ogółem 24 564 członkiń. Ich liczba wzrosła jedynie w Afryce (+ 32), zmalała w Ameryce (- 32), Azji (- 116), Europie (- 1371) i Oceanii (- 2).

Misjonarze świeccy i katecheci

Liczba misjonarzy świeckich wynosi 381 722, a zatem wzrosła o 46 220. Wzrost dotyczy Afryki (+ 1401), Ameryki (+ 35 479), Azji (+ 9294), Europy (+ 51), a spadek jedynie Oceanii (- 5).

Liczba katechetów zmalała ogółem o 35 393 i wyniosła 3 125 235. Wzrost dotyczy Afryki (+ 3451) i Oceanii (+ 303), podczas gdy spadek odnotowano w Ameryce (- 35 871), Azji (- 967) i Europie (- 2309).

Klerycy seminariów wyższych

W omawianym roku podwyższyła się ponownie liczba kleryków wyższych seminariów diecezjalnych i zakonnych: ogółem było o 1626 więcej kandydatów do kapłaństwa, dając ogółem liczbę 120 616. Wzrost, jak w latach poprzednich, dotyczy Afryki (+ 559) i Azji (+ 1326), w tym roku dochodzi też Oceania (+ 15), podczas gdy lekki spadek dotyczy Ameryki (- 6) i ponownie Europy (- 268).

Liczba kleryków wyższych seminariów diecezjalnych wynosi 72 277

(+ 303 względem poprzedniego roku), a seminariów zakonnych 48 339 (+ 1323). Odnosnie kleryków diecezjalnych wzrost dotyczy Afryki (+ 289), Azji (+ 295) i Oceanii (+ 34), podczas gdy spadek odnotowuje się w Europie (- 241) i w Ameryce (- 74).

Odnosnie kleryków zakonnych wzrost ich liczby miał miejsce w Afryce (+ 270), Ameryce (+ 68) i Azji (+ 1031), podczas gdy spadek nastąpił w Europie (- 27) i Oceanii (- 19).

Klerycy seminariów niższych

Ogólna liczba kleryków seminariów niższych, diecezjalnych i zakonnych wzrosła o 222 osoby i osiągnęła 102 530. Wzrost odnotowano w Afryce (+ 1106) i Oceanii (+ 4), a spadek w Ameryce (- 124), Azji (- 246) i Europie (- 518).

Ogólna liczba kleryków seminariów niższych diecezjalnych wynosi 79 350 (+ 1343), a zakonnych 23 180 (- 1121). Pośród kleryków seminariów niższych diecezjalnych zanotowano spadek w Azji (- 41), Europie (- 161) i Oceanii (- 1), natomiast wzrost w Afryce (+ 1304) i Ameryce (+ 242).

Liczba kleryków seminariów niższych zakonnych wzrosła jedynie w Oceanii (+ 5), natomiast zmalała w Afryce (- 198), Ameryce (- 366), Azji (- 205) i w Europie (- 357).

Instytucje oświatowe i wychowawcze

W dziedzinie oświaty i wychowania Kościół katolicki kieruje w świecie 71 482 przedszkolami dla 6 720 545 dzieci, 94 411 szkołami podstawowymi dla 31 939 415 uczniów oraz 43 777 szkołami średnimi dla 18 952 976 uczniów. Natomiast w szkołach wyższych uczy się 2 494 111 młodych ludzi, a na uniwersytetach studiuje 3 039 684 studentów.

W porównaniu z rokiem poprzedzającym wzrosła ogólna liczba placówek na wszystkich poziomach nauczania. Wzrosła liczba przedszkoli (+ 938) i przebywających w nich dzieci (+ 241 918). Odnotowano

wzrost liczby szkół podstawowych (+ 1564) i ich uczniów (+ 788 245). Wzrosła liczba szkół średnich (+ 186) i ich uczniów (+ 1 159 417). Odnotowano również wzrost uczących się w szkołach wyższych (+ 189 940), zmalała natomiast liczba studentów (- 298 771).

Ośrodki charytatywne i ośrodki pomocy

Kierowanych przez Kościół ośrodków charytatywnych i ośrodków pomocy na świecie jest 117 119 i obejmują: 5435 szpitali (+ 130 względem poprzedniego roku), najwięcej w Ameryce (1701) i Afryce (1284); 17 524 przychodnie (- 655), z największą ich liczbą w Afryce (5398), Ameryce (5211) i Azji (3828); 567 leprozoriów (+ 20) – głównie w Azji (281) i Afryce (211); 15 784 domów dla osób starszych, chronicznie chorych i niepełnosprawnych, najwięcej w Europie (8271) i Ameryce (3913); 10 534 sierocińce (+ 652), z czego około jednej trzeciej w Azji (3911); 11 592 świetlice dla dzieci; 15 008 poradni małżeńskich w dużej mierze w Ameryce (6230) i Europie (5819); 40 671 centrów edukacji i reedukacji społecznej i 4 inne instytucje.

Jednostki administracji kościelnej podlegające Kongregacji Ewangelizacji Narodów (terytoria misyjne)

Ogólna liczba terytoriów misyjnych podlegających Kongregacji Ewangelizacji Narodów na dzień 14 października 2013 r. wynosiła 1108, a zatem wzrosła o 5 względem ubiegłego roku (4 diecezje w Afryce i 1 wikariat apostolski w Ameryce). Większość z nich znajduje się w Afryce (506) i Azji (476). Kolejne miejsca zajmuje Ameryka (80) i Oceania (46).

Tabele statystyczne

Tabele są wyciągiem z Rocznika Statystycznego Kościoła (dane z 31 grudnia 2011 r.), opracowanego przez Agencję Fides. W nawiasach znajduje się zmiana – wzrost (+) lub spadek (-) względem roku poprzedniego.

Ludność świata – katolicy

Kontynent	Ludność	Katolicy	Procent
Afryka	1 039 476 000 (+ 23 932 000)	193 667 000 (+ 8 047 000)	18,63% (+ 0,35)
Ameryka	938 332 000 (+ 11 311 000)	592 310 000 (+ 6 312 000)	63,12% (- 0,09)
Azja	4 202 786 000 (+ 46 690 000)	132 238 000 (+ 2 577 000)	3,15% (+ 0,03)
Europa	715 729 000 (+ 2 332 000)	285 746 000 (+ 822 000)	39,92% (- 0,02)
Oceania	36 987 000 (+ 495 000)	9 630 000 (+ 162 000)	26,06% (+ 0,1)
Ogółem	6 933 310 000 (+ 84 760 000)	1 213 591 000 (+17 920 000)	17,50% (+ 0,04)

Liczba mieszkańców/katolików na kapłana

Kontynent	Liczba mieszkańców na kapłana	Liczba katolików na kapłana
Afryka	26 614 (- 448)	4959 (+ 13)
Ameryka	7628 (+ 67)	4815 (+ 36)
Azja	47 896 (- 776)	2254 (- 15)
Europa	3791 (+ 39)	1521 (+ 23)
Oceania	7698 (+ 120)	2004 (+ 39)
Ogółem	13 394 (+ 117)	2936 (+ 36)

Jednostki administracji kościelnej i stacje misyjne

Kontynent	Jednostki administracji kościelnej	Stacje misyjne z kapłanem	Stacje misyjne bez kapłana
Afryka	532 (+ 7)	551 (+ 191)	72 784 (- 1596)
Ameryka	1082 (+ 1)	467 (+ 228)	17 471 (- 974)
Azja	534 (+ 3)	654 (- 734)	40 364 (+ 508)
Europa	751 (+ 1)	86 (+ 41)	111 (- 47)
Oceania	80 (+ 1)	24 (- 1)	723 (- 120)
Ogółem	2979 (+ 13)	1782 (- 275)	131 453 (- 2229)

Biskupi

Kontynent	Biskupi ogółem	Biskupi diecezjalni	Biskupi zakonnici
Afryka	704 (+ 7)	508 (+ 5)	196 (+ 2)
Ameryka	1914 (=)	1356 (+ 5)	558 (- 5)
Azja	763 (+ 5)	570 (+ 11)	193 (- 6)
Europa	1616 (+ 10)	1385 (+ 11)	231 (- 1)
Oceania	135 (+ 6)	87 (+ 3)	48 (+ 3)
Ogółem	5132 (+ 28)	3906 (+ 35)	1226 (- 7)

Kapłani

Kontynent	Kapłani ogółem	Kapłani diecezjalni	Kapłani zakonnici
Afryka	39 057 (+ 1530)	26 586 (+ 1152)	12 471 (+ 378)
Ameryka	123 014 (+ 407)	82 477 (+ 564)	40 537 (- 157)
Azja	58 678 (+ 1542)	34 135 (+ 817)	24 543 (+ 725)
Europa	187 864 (- 2286)	132 375 (- 1162)	55 489 (- 1124)
Oceania	4805 (- 11)	2773 (- 34)	2032 (+ 23)
Ogółem	413 418 (+ 1182)	278 346 (+ 1337)	135 072 (- 155)

Diakoni stali

Kontynent	Diakoni stali ogółem	Diakoni stali diecezjalni	Diakoni stali zakonni
Afryka	421 (+ 20)	389 (+ 11)	32 (+ 9)
Ameryka	26 320 (+ 879)	26 131 (+ 896)	189 (- 17)
Azja	267 (+ 43)	204 (+ 14)	63 (+ 29)
Europa	13 519 (+ 368)	13 187 (+ 330)	332 (+ 38)
Oceania	387 (+ 40)	359 (+ 15)	28 (+ 25)
Ogółem	40 914 (+ 1350)	40 270 (+ 1266)	644 (+ 84)

Bracia zakonni i siostry zakonne

Kontynent	Bracia zakonni	Siostry zakonne
Afryka	8592 (+ 28)	67 863 (+ 1488)
Ameryka	16 133 (- 398)	190 683 (- 4515)
Azja	11 550 (+ 1089)	167 423 (+ 2115)
Europa	17 437 (- 232)	278 583 (- 7459)
Oceania	1373 (- 67)	8654 (- 358)
Ogółem	55 085 (+ 420)	713 206 (- 8729)

Członkowie instytutów świeckich

Kontynent	Członkowie męskich instytutów świeckich	Członkowie żeńskich instytutów świeckich
Afryka	75 (- 9)	814 (+ 32)
Ameryka	226 (- 18)	5750 (- 32)
Azja	51 (+ 10)	1765 (- 116)
Europa	360 (- 17)	16 189 (- 1371)
Oceania	1 (=)	46 (- 2)
Ogółem	713 (- 34)	24 564 (- 1489)

Misjonarze świeccy, katecheci

Kontynent	Misjonarze świeccy	Katecheci
Afryka	7773 (+ 1401)	400 834 (+ 3451)
Ameryka	336 197 (+ 35 479)	1 850 197 (- 35 871)
Azja	31 020 (+ 9294)	303 807 (- 967)
Europa	6385 (+ 51)	554 219 (- 2309)
Oceania	347 (- 5)	16 178 (+ 303)
Ogółem	381 722 (+ 46 220)	3 125 235 (- 35 393)

Klerycy seminariów wyższych – diecezjalnych i zakonnych

Kontynent	Klerycy seminariów wyższych ogółem	Klerycy seminariów wyższych diecezjalnych	Klerycy seminariów wyższych zakonnych
Afryka	27 483 (+ 559)	18 383 (+ 289)	9100 (+ 270)
Ameryka	36 465 (- 6)	24 276 (- 74)	12 189 (+ 68)
Azja	35 297 (+ 1326)	16 332 (+ 295)	18 965 (+ 1031)
Europa	20 296 (- 268)	12 580 (- 241)	7716 (- 27)
Oceania	1075 (+ 15)	706 (+ 34)	369 (- 19)
Ogółem	120 616 (+ 1626)	72 277 (+ 303)	48 339 (+ 1323)

Klerycy seminariów niższych – diecezjalnych i zakonnych

Kontynent	Klerycy seminariów niższych ogółem	Klerycy seminariów niższych diecezjalnych	Klerycy seminariów niższych zakonnych
Afryka	53 246 (+ 1106)	47 017 (+ 1304)	6229 (- 198)
Ameryka	13 897 (- 124)	10 111 (+ 242)	3786 (- 366)
Azja	24 684 (- 246)	15 720 (- 41)	8964 (- 205)
Europa	10 450 (- 518)	6307 (- 161)	4143 (- 357)
Oceania	253 (+ 4)	195 (- 1)	58 (+ 5)
Ogółem	102 530 (+ 222)	79 350 (+ 1343)	23 180 (- 1121)

Szkoły i uczniowie

	Przed- szkola	Dzieci w przedszkol- kach	Szkoły pod- stawowe	Uczniowie szkół podstawowych	Szkoły średnie	Uczniowie szkół średnich	Uczniowie szkół wyż- szych	Studenci uni- wersytetów
Afryka	14 379	1 412 316	35 821	15 692 697	11 882	5 024 553	97 738	122 542
Ameryka	17 647	1 410 358	23 699	6 577 069	11 040	3 746 696	819 734	2 201 628
Azja	13 701	1 899 290	15 628	6 071 936	10 567	6 115 601	1 237 767	437 676
Europa	24 157	1 918 591	16 091	2 900 826	9 628	3 648 597	324 168	259 788
Oceania	1 598	79 990	3 172	696 887	660	417 529	14 704	18 050
Ogółem	71 482	6 720 545	94 411	31 939 415	43 777	18 952 976	2 494 111	3 039 684

Óśrodki zdrowia, pomocy i charytatywne

Kontynent	Szpitale	Przychod- nie	Lepro- zoria	Domy dla osób		Sierociń- ce	Świątlice dla dzieci	Poradnie mażeńskie	Centra edu- kacji i re- edukacji	Inne ośrodki
				starszych, chronicz- nie chorych, nie- pełnosprawnych	pełnosprawnych					
Afryka	1 284	5 398	211	615	1 435	2 010	1 722	3 232	-	
Ameryka	1 701	5 211	65	3 913	2 744	3 739	6 230	17 567	-	
Azja	1 125	3 828	281	2 440	3 911	3 286	972	5 286	3	
Europa	1 137	2 557	6	8 271	2 321	2 447	5 819	14 219	1	
Oceania	188	530	4	545	123	110	265	367	-	
Ogółem	5 435	17 524	567	15 784	10 534	11 592	15 008	40 671	4	

Kongregacja Ewangelizacji Narodów i terytoria misyjne

Kongregacja Ewangelizacji Narodów pozostaje w służbie Ojca Świętego jako „centrum promowania, kierowania i koordynacji” dzieła ewangelizacji i współpracy misyjnej na całym świecie (zob. *Ad gentes*, 29; *Pastor bonus*, 85).

Kościół – wierny posłaniu Jezusa Chrystusa – od swych początków głosił Ewangelię wszystkim narodom. Wobec nowych wymagań ewangelizacji od XVI wieku zaczął tworzyć specyficzną strukturę dla realizowania swego misyjnego zaangażowania.

W roku 1622 papież Grzegorz XV powołał Kongregację Rozkrzewiania Wiary, powierzając jej zadanie „głoszenia Ewangelii i nauki katolickiej na wszystkich misjach”, nakładając również na nią władzę podejmowania koniecznych decyzji, aby zapewnić szybkość i skuteczność tego wielkiego dzieła.

Najważniejsze cele Kongregacji Ewangelizacji Narodów są następujące: właściwe rozdzielanie misjonarzy, czuwanie nad formacją duchowieństwa i katechetów, powierzanie instytutom, wspólnotom zakonnym i Kościołom partykularnym ewangelizację terytoriów misyjnych.

Terytoria podlegające Kongregacji Ewangelizacji Narodów: 1108 (na dzień 14 października 2013 r.)

Kontynent	AD	D	OT	WA	PA	M	AA	OP	OGÓŁEM
Afryka	91	387	-	20	4	1	-	3	506
Ameryka	7	27	-	43	1	2	-	-	80
Azja	76	338	1	17	34	3	5	2	476
Oceania	11	31	-	-	1	2	-	1	46
OGÓŁEM	185	783	1	80	40	8	5	6	1108

Legenda: archidiecezje (AD), diecezje (D), opactwa terytorialne (OT), wikariaty apostołskie (WA), prefektury apostołskie (PA), misje *sui iuris* (M), administracje apostołskie (AA), ordynariaty polowe (OP).